

Tabor

BOG, NAROD, DOMOVINA!

**Lučke ob brezni
s tisoče strtimi kostmi**

**EL FORTIN
7-9 • 2002**

VSEBINA

60 LET - I. Korošec	97
Žrtev generala Rupnika	100
Kočevski rog - Štefanič Bogomir, ml.	101
V boju proti zlu nevtralnost ni upravičena - dr. Ivan Klemenčič	104
Preplah v državnem zboru - Branko Rozman	106
Dr. Andrej Bajuk	111
Zakon o grobiščih ponovno sprenevedanje - mag. Janez Drobnič	112
Homo partizanicus - Tone Arko	112
Revolucija - Franc Doblekar	115
Bizovik, moja vas domača - Pavla Lovše Korošec	121
Tole sem bral v Taboru - Frank. A. Lukež, M. D.	127
Nesramna laž - Ivo Žajdela	129
V začaranem krogu - Ive Stanič	132
Domobranska proslava na Orlovem vrhu v Clevelandu	133
Domobranska proslava v Buenos Airesu	134
Revolucija	135
Zgodovinski dokument - dr. Peter Urbanc	136
Kdaj, kaj, kdo, katere? - Mati Terezija	136
Med nami	137
Odšli so	141
Darovali so	144

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

Julio-Septiembre 2001 • Buenos Aires • Julij-September 2001

60 let

Dovolj dolga življenjska doba, da si človek nabere življenjskih izkušenj in dovolj dolgo, da se človeku zgublja v pozabo posamezni dogodki mladosti.

Toda teh fantov, ki so pred šestdesetimi leti stopili na zemljo v oblasti okupatorja in prekrizane od partizanov v gozdovih, ne, teh fantov ne bom pozabil nikoli!

To je bil razburkan vojni čas. To je bil začetek krvave revolucije v Moskvi izšolanih zločincev.

V tako imenovani Ljubljanski pokrajini, je okupator začel kazati roge ob izzivanju partizanov ali pa se je sam namerno kazal ogroženega, da je imel vzrok za začetek represalij. Po drugi strani pa so partizani v svoji prepričanosti, da imajo vso oblast nad ljudstvom začeli izvajati po poročilih terencev o "nezanesljivih" nasilje! Najprej v kraji živil, in živine, v grožnjah, ki so prehajale v prisilni odgon očeta ali matere, sina ali hčere na "zaslišanja" v gozd od koder se niso vrnil.

"Nikarte!" je prosil narod. "To ni borba proti okupatorju". Vendar komunisti so nasilje nad nezaščitenim ljudstvom podvojili. - izvajali so kruto, krvavo revolucijo!

Končno se je odločila demokratična Zveza v Ljubljani, da je na teren postavila prvo Nacionalno ilegalno v zaščito ogroženim in opozorilo partizanom.

Ko so komunisti spoznali, da so narod izzvali v odpor nasilju, so izdali proglas:

“Kdor se bo boril proti okupatorju izven OF je izdajalec in zasluži smrt!”

Bili so prepričani, da bo ta grožnja zaustavila ilegalno.

17 borcev pa je kljub vsem nastopilo pot v negotovost. Po abecednem redu so bili:

Balant, Capuder, Črnogorec, Dežman, Grum, Jakoš, Josapović, Kodelič, Korošec, Kranjc, Kremžar, Kuhar, Lavrič, Novak. Selan, Tomažič, Vasiljevič.

Zbrali so se v Bizoviku pod Ljubljano in major Novak jih je spremljal nekako takole: “Stopate na težko pot, zaradi partizanov, ki so v gozdovih. Ne napadajte jih, če pa boste napadeni, sprejmite borbo, potem se premestite. Tudi izven OF ima narod pravico živeti!”

“Partizanov ne napadajte”. Moramo se namreč postaviti v tisti čas še pred tem, za časa Emmra. Tudi on je bil prepričan, da sta možni dve ilegalni: komunistična in nacionalna, ki naj bosta lojalni, nenapadalni, po

Primožičeva družina iz Št. Ruperta na Dolenjskem.
Prva od leve je Ivanka - legendarna IRENA.

vojni pa naj ljudstvo odloči, komu da oblast. In to je bilo mnenje majorja Novaka in v Ljubljani političnega foruma "Slovenske Zaveze"

Ko so partizani odkrili pri Dobropolju ilegalno so jih napadli, da jo uničijo. Nadrevili so jih, nazaj v dolino in se premestili.

"V Gorjancih vas čaka bataljon fantov, so sporočili iz Ljubljane. Čakal jih je Gorjanski bataljon partizanov!!

Nekateri politiki na deželi so se namreč zbal za svoj prestiž in odsvetovali fantom, da se pridružijo ilegali. Pridružili pa so se jim fantje iz Št. Ruperške doline z znano Ivano Arško - Ireno.

Bojevali so težke borbe potem, ko so jih odkrili, da niso "Štajerski bataljon" toda niso jim mogli do živega niti ob pomoči hrvaških partizanov.

Narasli so v dva bataljona - 800 mož in se razdelili. Eden za Belo krajino s komandantom Iztokom, in drugi za Šentjernejsko dolino s komandantom Kranjcem.

Ljudje v teh dolinah so spet mirno in brezskrbno živeli, dokler niso prišli na pomoč slovenskim komunistom Hrvatje, ki so z izdajo učitelja ki je stanoval na Suhorju v isti hiši kot komandant Iztok zažgali postojanko in Iztoka, ki je skočil iz prvega nadstropja skozi okno, ujeli z zlomljeno nogo. Kaj so potem počeli z njim, je zgodba strašnega mučenja.

V šentjernejski dolini pa so bataljon v Pleterjih napadli zopet združeni slovenski in hrvaški partizani, vendar bili so premagani.

Dr. Jure Rode: "Reguinskat et pacem", Savotu, enem izmed borcev Nacionalne ilegale. Drugi od leve je I. Korošec, ki mu je govoril ob odprti jami.

Zakaj so se po zahtevi večine glasov Slovenske Zaveze v Ljubljani preimenovali v "Legijo smrti" in ta v Vaške straže??

Nadaljnja usoda je znana.

Trdim, ta korak ilegale je bil na pravi poti, ne vem pa, zakaj so ga zaobrnil. - ?

Če bi konec vojne doživeli v hribih ne vem, kako bi bilo. Vem le, da bi živi in ranjeni ne umirali v kočevskih in toških brezni in nas ne bi natikali z glavo navzdol v teharskem bunkerju.

Recimo, da je bilo "usojeno" tudi to.

Žrtev generala Rupnika

Žrtvoval se je z vso zavestjo. Ko se je klub prošnjam družine dal preprostiti in prevzel svoj položaj, je dobro vedel kaj ga čaka.

"Bom za Slovence, če treba, drek žrl." Je dejal v svojem vojaškem žargonu.

Vedel je, dobro je vedel, da nemška vojska propada, da bo nacizma kmalu konec, toda vedel pa je tudi, da je nacizem konec leta 1943 še vedno toliko močan, da laho slovenski narod izbriše z zemljevida. Varšavski upor in njegova usoda sta mu dala misliti.

Vedel je, da mora spričo okupatorja ravnati tako, da nas obrani in ohrani. Razumel je, da bo lahko s svojega mesta varoval vse Slovence, kolikor bo le mogoče pred grozotami nacizma.

V Ljubljani so se takrat zgrinjali begunci pred partizani. Kaj vse bi lahko nacistični okupator z njimi napravi! Treba je bilo preprečiti,

da nacizem ne bi razumel tega navideznega partizanskega upora, kot upora vseh Slovencev.

Vedel je, da se mora pozdravljati z nacisti samo zato, da ostanemo domobranci, da ostane pri življenju ves slovenski narod!

*SLAVA VELIKEMU SLOVENCU
MUČENIŠKEMU
GENERALU LEONU RUPNIKU!*

Kočevski rog

Oduščanje in sprava sta možna

Slovenski narod je še vedno na poti iskanja edinosti. Ena bistvenih ovir – če ne najvišja – je prav bratomor, ki se je zgodil v Rogu, Teharjah in po mnogih drugih jamah, rudniških jaških, fojbah, takovskih jarkih širom po Sloveniji, kot je v mašnem nagovoru dejal škof Andrej Glavan.

Ta bratomor pa je nosil očitne protikrščanske poteze. Pregarjanja in zločini so se sicer dogajali vso dvatisočletno zgodovino krščanstva, vendar bo v analih krščanskega mučeništva kot najbolj krvavo zapisano prav 20. stoletje. Škof Glavan je ob tem opozoril na najnovejše rimske ocene, po katerih je za vero umrlo okoli 70 milijonov vernikov, od tega v 20. stoletju 45,5 milijona ali 65 odstotkov vseh žrtev, in to predvsem kot žrtve nacizma, ki k sreči ni trajal dolgo, največ pa kot žrtev komunizma, ki je trajal predolgo.

Žal je to resnica, ki še kako velja tudi za slovenske vojne in povojne razmere. Vanje je – tudi v luči tehtanja krivde – segel ljubljanski pomožni škof: „Resnici na ljubo moramo reči; preden je bila ustanovljena sredi leta 1942 prva vaška straža, predhodnica poznejših bolj organiziranih vojaških protirevolucionarnih enot, je bilo s strani revolucionarjev – teroristov usmrčenih na stotine civilistov in celo šestnajst duhovnikov. V času, ko se od lanskega 11. septembra ves svet organizira in bori proti

terorizmu, moramo povedati tole: ker so vodilni revolucionarji, ki so se navdihovali in šolali v stalinovih šolah, začeli s terorjem, ki je bil vedno glavna metoda, glavno sredstvo za prevzem oblasti, ker so začeli s sistematičnimi poboji nedolžnih žrtev, večasih celih družin, ali pa celo s pobojem staršev pred očmi nedolžnih otrok, so se nekateri zavedeli in začutili dolžnost, da morajo svoje domače, svoje bližnje, svoje sovaščane braniti. Nobenih vaških straž in poznejših domobranskih enot ne bi bilo, če ne bi bilo terorizma in če bi bil možen skupen nastop proti okupatorju ob pravem času. Tu je ključ za pravično presojo medvojne in povojne ne zgodovine

Neobremenjenost kot slepilo

Prvi je v slovesnosti po maši zbrane nagovoril predstavnik mlajšega rodu Lenart Rihar. Tudi on je potegnil primerjalno vzporednico med lanskim 11. septembrom v ZDA ter medvojnim in povojnim dogajanjem na slovenskih tleh: "Sesutje newyorških dvojčkov se kljub grozljivosti, ki je osupnila svet, ne da primerjati z dovršenim terorizmom slovenskih komunistov - niti po številu smrtnih žrtev niti po gigantskem obsegu zločinov nad živimi."

Ta ugotovitev velja toliko bolj, čim bolj se približamo konkretnosti komunističnega zločina na slovenskih tleh. To konkretnost je govornik

Jaroslav Kikelj - žrtev komunističnega atentatorja v Ljubljani.

ponazoril s pretresljivim nizom vprašanj, ki so zbrane postavile v nek drug čas in druge okoliščine: "kako je biti mlad fant, odrezan od doma, od bližnjih, od vsakršne človeške topline; kako je biti oropan vsega, razen nevrede obleke, ki jo nosiš; kako je v čakalnici smrti čutiti od sovraštva zbito pest na svo-

jem obrazu; kako je, če se ti stežka svaljka po ustih otekla gmota, ki je bila pred žgočo žejo jezik; kako je nositi s kleščami zategnjeno zapestnico iz bodeče žice; kako se je odpeljati v mrak s tovornjakom, ki prijateljev nikoli ni pripeljal nazaj; kako je imeti zlomljeno čeljust, ko ti puškino kopito išče zobe; kako je razgaliti ponižano telo in iti skozi posurovelo vrsto pretepa in psovk; kako je čutiti smrtno tesnobo na robu brezna; kako je prestreljen padati v temo in umirati na krvavo lepljivi, trzajoči gori razmesarjenih teles...?"

Je mogoče biti ob teh vprašanih neobremenjen? Ne, kajti "tako vesolje zla se ne razide v nič kot jutranja megla. Še posebej, če pod njim ni bila potegnjena črta... Do takrat bo dogodek trajal, pa naj mu rečeno državljanska vojna in revolucija ali - "napaka". Dihali ga bomo in neobremenjenost od preteklosti si lahko samo mislimo. Manj kot si jo priznamo, bolj nas ima v posesti."

Končati ideološki terorizem

Prav temu zakonu je osrednjo pozornost namenil poslanec dr. Jože Bernik. Vendar je še prej kritično ovrednotil nekaj zamujenih priložnosti, ki si jih morajo v zavest glede iskanje resnice o pretekli zgodovini priklicati tudi kristjani, ne nazadnje tudi institucionalna Cerkev.

Prve smernice oz. predloge glede tega vprašanja je ponudil že Pastoralni občni zbor ljubljanske nadškofije leta 1992 (ugotovitev resnice in opuščanje neresnice je sestavni del sprave; zato je potrebno osvetliti vse dogodke, o katerih se ni smelo javno razpravljati, in ovreči neresnične obtožbe; zgodovinski institut naj organizira raziskovanje o vojnih in povojnih dogodkih in s tem prispeva k celotni osvetlitvi vloge Cerkve in laikov; vodstvo Cerkve naj po svojih močeh posreduje, da se po krivem obsojeni rehabilitirajo), vendar je bilo to le delno uresničeno. Nova priložnost se je ponudila s sklicem plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem, ki pa je ravno pri tem vprašanju ostal na pol poti: "Opuščen je bil dolgo pričakovan dokument z uravnoteženo presojo delovanje Cerkve in kristjanov v brutalnem času vojne, okupacije in krvave revolucije. Ta dokument nam še vedno manjka, je pa potreben ravno zaradi tega, pred čemer stojimo v naši realnosti.

Ta realnost v zadnjem času zaznamuje predvsem dogajanje okoli zakona o vojnih grobiščih, ki se na ravni parlamentarnih razprav bistveno odmika od svojega deklarativnega cilja – pietetnega pokopa mrtvih tudi v zamočanih grobiščih. Pietetnost, kakor jo razumejo dediči prejšnjega sistema, ostaja le na ravni "celofana", sicer pa želi ohraniti nedotakljivost dosedanje ideološke politične usmeritve v delovanju državnega vrha. Ta sicer zakon o vojnih grobiščih potrebuje zaradi pridruževanja Evropski zvezi, v katero je težko iti s tako krvavim madežem, kot ga nosi slovenska država, a ta madež želi v načinu "ohranjanja pridobitev revolucije" zgolj prikriti.

Štefanič Bogomir, ml.

V boju proti zlu nevtralnost ni upravičena

Čeprav smo Slovenci maloštevilen narod, to ni razlog, da se zapremo v svoje nacionalne meje in se delamo, da nas povezovalni procesi, problemi in konflikti sodobnega sveta ne zadevajo in ne zanimajo. Še posebej ne moremo ostati nevtralni v boju z vsemi pojavi sodobnega zla. Ni dopustna nevtralnost tam, kjer se bije boj proti krivici, totalitarosti in teptanju človekovih pravic. Zveza NATO je kljub vsem svojim omejitvam in pomanjkljivostim v svoji temeljni zasnovi vendarle demokratično zavezništvo za mir, pravičnost, demokracijo, varnost in spoštovanje človekovih pravic. V tem zavezništvu je tudi naše mesto. Če vanj ne bomo vstopili, bomo ostali nepomembni obrobneži svetovnega dogajanja. S pristopom Slovenije k Evropski uniji in zvezi Nato bomo zaživel v velikem prostoru, ki želi postati prostor svobode, varnosti in pravičnosti. Združena Evropa bo naše življenjsko okolje. Zanj bomo postali odgovorni, tako kot vsi drugi evropski narodi. V zvezi Nato pa bomo postali soodgovorni za mir v svetu.

Nevarnosti ali izzivi

Slovenci imamo v svoji tisočletni zgodovini tako pozitivne kakor negativne izkušnje sobivanja v nekdanjih državah. Prav zaradi negativnih izkušenj iz obdobja avstro-ogrske monarhije, ki ni znala rešiti naro-

dnostnega vprašanja, in izkušnje iz obdobja obeh Jugoslavij imajo mnogi sodobniki pomisleke pred novimi združevalnimi procesi.

Nikakor ne mislimo trditi, da bosta zveza Nato in Evropska unija idealna zveza in politična skupnost in da v njej močnejši ne bodo ogrožali šibkejših. Nikjer tudi ni in ne more biti zagotovljeno, da ne bo prihajalo do sporov, v katerih se bo treba odločno bojevati za svoje pravice. Če se sklicujemo na skupne evropske vrednote, se zavedamo, da s tem še ni rečeno, da jih v Evropi vedno in povsod tudi spoštujejo. Toda veliko več možnosti imamo, da jih bodo spoštovali v Evropi, kakor kje drugje, kjer jih niti priznavajo ne.

Tudi mir, v katerem živimo, nikakor ni nekaj samoumevnega, na kar morda varljivo navaja izkušnja večine današnjih evropskih državljanov. Evropska pa tudi svetovna zgodovina nas uči, da je za ohranjanje miru potrebno nenehno prizadevanje na duhovni, družbeni, politični in seveda tudi obrambno varnostni ravni. Ne nazadnje smo novo vrsto grožnje, ki ogroža celotno demokratično svetovno skupnost, izkusili 11. septembra lani. V tej ogroženosti smo vsi enaki, tako veliki kakor majhni, tako močni kakor šibki demokratični narodi.

Za nas sta pridružitve Evropski uniji in vstop v vojaško obrambno zvezo Nato dosledno izpeljana vključitev Slovenije v svobodni, demokratični del svetovne skupnosti, za katero bomo prevzeli tudi sorazmeren delež odgovornosti. To nas bo postavilo pred nove izzive in nam naložilo nove naloge, posebno kar zahteva ohranitev Slovenije in njene kulture, njenega ozemlja in slovenskega jezika.

Zagotovo je za naš narod povezovanje z močnejšimi evropskimi narodi velik izziv. Toda druge enakovredno možnosti v sedanjem zgodovinskem trenutku nimamo. Od Evropske unije in zveze Nato ne moremo pričakovati samo uslug. Enakopravno sodelovanje zahteva, da sprejmemo tudi obveznosti in celo morebitne žrtve.

Dr. Anton Stres

Ko govorijo komunisti o kolaboraciji, govorijo ... predvsem o sebi. Njihov ideološki protifašizem kot sinonim za komunizem je od samega

začetka omogočil kolaboracijo s Kominternom in izdajo vitalnih interesov slovenskega naroda. In do napada Nemčije na Sovjetsko zvezo so prav tako brez zadržkov kolaborirali z nacizmom. Zato so po navodilih Kominterne ustanovili Protiimperialistično fronto z namenom boja proti demokratični zahodnim državam., Takrat so bili res prepričani na pravi strani, kot so bili po leti 1945 v hladni vojni proti demokratičnemu bloku, in vse do danes, ko zlorabljajo ameriško tragedijo za netenje sovraštva proti ameriški demokraciji in relativizirajo njim dobro znani terorizem.

dr. Ivan Klemenčič

Branko Rozman

Preplah v državnem zboru

Odmev na parlamentarno razpravo o vlogi domobranstva

Kadar v slovenskem prostoru kdo javno izreče besedo domobranec, javnost zahrope kot bik, ki mu pokažeš rdečo cunjo. Pač sad šestdesetletnega partijskega pranja možganov in skrbi, da ostanejo ti še naprej oprani.

Nekaj podobnega se je te dni dogajalo v našem parlamentu, čeprav so se menili samo o vprašanju, kaj naj bo napisano nad kraškimi brezni in tankovskimi jarki, kamor je revolucija pospravila svoje žrtve.

“Žrtvam revolucije”. To bi bil najprimernejši napis. Kratek in z resničnim sporočilom. Vendar ta ni primeren. Zakaj ne? Ker je to vrednostna oznaka. To je res. Pove, da so bili zunaj jam in jaškov revolucionarji, znotraj so pa kosti njihovih žrtev. A zakaj ne bi smelo pisati, kar je res in kar ve ves svet? Zato, ker bi taki napisi ovirali spravo. Tako? Kako pa

potem to, da sprave ne ovirajo drugačni napisi in spomeniki? Npr. tista dva pred parlamentom, spomenik revolucije in spomenik obeh njenih arhitektov. In grobnica herojev revolucije.

Vrnimo se v parlament. Z obrazov nekaterih poslancev, recimo jim levi, in iz njihovih besed je bilo čutiti, da se med poslanskimi klopni plazi strah. Strah pred čim? Pred tem, da utegne sleherna beseda resnice v zvezi z revolucijo in njenimi grenkimi sadovi postati kamenček, ki bo sprožil plaz prevrednotenja revolucije. To se pa na noben način ne sme zgoditi! Pravljico o pridnem (rdečem) Mihcu in porednem (belem) Jakcu je treba nadaljevati.

Kar je za Slovenijo nekaj najbolj bednega, je to, da resnica o revoluciji in uporju proti njej ne sme priti na dan. Načrtno in na vse možne načine se o tem vzdržuje neresnica. Dokler ne bo to drugače, ni nobenega upanja na spravo. Dolžnost o sporočanju resnice o naši polpreteklosti imajo na prvem mestu tisti, ki so prevzeli oblast. Doslej pa se dogaja ravno nasprotno.

Zdi se, da poslušamo o tej temi vedno isto ploščo. Z leve strani. Kot odgovor nanjo pa tudi z desne. Dokler bodo prvi vrteli ploščo s ponarejeno resnico, toliko časa bomo tudi desni vrteli ploščo z neponarejeno resnico. Neresnica se vendar ne sme vkopati v našo zgodovino.

Kaj se je pri nas med zadnjo svetovno vojno zgodilo, NOB ali revolucija?

Odgovor je nedvoumen: od prvega do zadnjega dneva je bila to revolucija, ki si je iz taktičnih razlogov nadela ime NOB, ker so tisti, ki so jo sprožili, vedeli, da je pri nas komunizem na zelo slabem glasju. To dejstvo, da je bila komunistična revolucija je osnovna resnica, v luči katere je treba ocenjevati vse medvojne dogajanje v Sloveniji. Kardelj je že nekaj let pred vojno povedal, da se bodo vojne, če do nje pride, komunisti udeležili le, če bodo imeli možnost za revolucijo.

Ko sem se novembra 1990 udeležil na TV 1. pogovora o medvojnem dogajanju pri nas, so pred pogovorom pokazali kratek film, v katerem je nastopil tudi Ivan Maček. Novinar ga je vprašal, ali je takrat, ko se je

šolal v Moskvi, vedel za Stalinove zločine. Rekel je, da je vedel zanje. Zakaj ni ljudem tega povedal, ko se je vrnil iz Sovjetske zveze? "Ker bi se nam potem nihče ne pridružil."

CK KPS je v imenu Stalina sprožil in uresničil revolucijo. Pri tem je ravnal skrajno nemoralno. Prvič: izrabil je narodovo nesrečo sovražne okupacije za svoje sebične namene, za oblast. Drugič: revolucijo je urešničeval z najbolj grobim nasiljem. Tretjič: med revolucijo in takoj po njej je pomoril na deset tisoče Slovencev, ki so revolucijo odklanjali ali se ji uprli (medtem ko je postrelil le nekaj nad 700 okupatorjevih vojakov). Četrto: po koncu revolucije je narod oropal političnih svoboščin in mu vsilil enopartijsko totalitarno oblast.

Treba pa je povedati tudi tole: Večina udeležencev revolucije verjetno ni vedela, pri kakšnem podjetju sodeluje, saj jih je partija prevarala, da gre za NOB. Med vojno ni govorila o revoluciji. Zasluženje ali krivda udeležencev revolucije se meri po takratnem osebnem prepričanju, ali sodelujejo pri NOB ali pri revoluciji.

Kdo je bil na slovenskem med revolucijo narodni izdajalec? CK KPS in vsi drugi, ki so vedeli, da sodelujejo pri revoluciji. Revolucija je bila namreč jasno naravnana proti narodnim koristim.

Kaj pa kolaboracija? Če izvzamemo kolaboracijo revolucionarjev s Stalinom, je ves ostali narod okupacijo zavračal, z njo pa tudi kolaboracijo z okupatorjem.

Revolucionarji in njihovi dediči se sklicujejo na svoj skupni boj z zavezniki proti fašizmu in nacizmu. Bolj o tem, s kom in proti komu so se borili, se je treba vprašati, zakaj so se borili. Medtem ko so se zahodni zavezniki bojevali za demokracijo v Evropi, so se Stalin in njegovi privrženci pri nas borili za "diktaturo proletariata" Boj komunistov proti fašizmu in nacizmu je bil podoben izganjanju hudiča z Belcebubom. Kakšno svobodo so narodu izbojevali? In če so jo res, zakaj so morali o 45 letih sestopiti z oblasti?

Ali je po moralni sprevrženosti kakšna razlika med fašizmom ter nacizmom na eni strani in komunizmom na drugi? Nobene. Razlika je le v količini žrtev: ker je bil komunizem v Evropi najdlje na oblasti, je tudi pustil za sabo največ žrtev. Znani slovenski socialist drl Celestin Jelenc je imel navado reci: "Komunizem je organizirana podlost".

Revolucionarji očitajo proti revolucionarjem kolaboracijo z okupatorjem. Namen tega očitka je zakriti lastna grozodejstva. Resnica o takratnem dogajanju je pa drugačna. Demokratska stran je sodelovala s slovenskimi zakonitimi predstavniki v Londonu. Navodilo zahodnih zaveznikov je bilo, pripravljati se na njihovo invazijo na evropsko celino, po njej se pa z orožjem okupatorju upreti. Tem načrtom je skočila v hrbet samozvana partija s svojimi nemoralnimi načrti po receptu iz Kremlja in začela revolucijo. Demokratska stran je partijski teror eno leto opazovala. Ko je pa revolucija pomorila že 1.000 do 1.500 Slovencev, se je odločila za upor proti njenemu terorju. Orožje je sprejela od okupatorja, kar je bilo v skladu z naravnim pravom in z mednarodnimi konvencijami. Sicer je pa zelo pomembna ugotovitev, da brez revolucije tudi proti revolucije ne bi bilo, s tem tudi ne iskanja orožja pri okupatorju.

Pred leti mi je v Celovcu pripovedoval štajerski duhovnik Jože Vošnjak, takrat župnik v Šentjanžu na Koroškem tole: "Med vojno sem bil župnik v Zagradcu. V časi italijanske okupacije je prišla nekoč k meni velika skupina kmetov. Prosili so me naj grem z njimi na italijansko postojanko prosit orožje, da se bodo branili pred revolucionarji. "Ne mislimo se pustiti partizanom pobiti kot mački", so rekli. To je vsa resnica, zakaj so nasprotniki revolucije sprejeli orožje od okupatorja."

Najhujši greh domobrancev naj bi bila domobranska prisega. To je očitek,

ki ga revolucionarji najbolj vztrajno ponavljajo zato, da bi prikrili svojo zvestobo Stalinu. Treba je reči, da je bila za domobrance nemška zahteva prisega najtežja žrtev v boju proti revoluciji. Vsi so simpatizirali z zahodnimi zavezniki, zato jih je omenjena zahteva močno prizadela.

Nemci so bili neizprosni: ali prisega ali razpust domobrancev. Domobranski štab se je po temeljitih pogovorih s težkim srcem odločil za prisego. Nemcem je predlagal drugo besedilo in prisego na slovensko zastavo. Glede besedila je dosegel nekaj popravkov, a premalo. Potem so domobranci prisegli Bogu, da se bodo bojevali proti komunistom in njihovim zaveznikom in za svojo slovensko domovino kot del svobodne Evrope. Trditev, da so prisegli Hitlerju je partijska laž.

Znan je ugovor, da sta v revoluciji obe strani pobijali. Ugovor je krivičen. Revolucija je umorila za uvedbo totalitarne oblasti, proti revolucija se je proti tej moriji z orožjem uprla, kar je seveda nekaj bistveno drugega. Poleg tega je oborožen odpor proti revoluciji izsilila revolucija sama. Kolikor je bilo pri tem na protirevolucijski strani prestopov etičnih norm – v primeri z revolucijskimi jih je bilo komaj kaj – je šlo le za posamezen odstop od moralnih načel, medtem ki je bil pri revolucionarnih teror del njihovega strateškega načrta, kar dokazuje poleg medvojnih atentatov v Ljubljani in na stotine pomorov po deželi tudi povojna krvava rihta nad tisoči protirevolucionarjev.

In vendar je revolucija rodila tudi dobre sadove. Komaj kaj, vsekakor tako malo, da na noben način ne odtehtajo zla, ki ga je povzročila. Njeno početje je bila ena sama tragedija, ki je naredila narodu med revolucijo, takoj po njej in v času totalitarizma ogromno gmotne in moralne škode. O tem, da je ostal po vojni velik del slovenskega etičnega ozemlja zunaj slovenskih meja, ker ga zahodni zavezniki niso hoteli dajati komunistični oblasti, nihče ne govori.

Večkrat je slišati očitek, zakaj so se protikomunisti po koncu vojne umaknili v tujino, če so imeli čisto vest.. To je najbolj neumen očitek, kar jih je bilo kdaj slišati. Protikomunisti so imeli čisto vest, problematična pa je bila zanje vest revolucionarjev. Da se niso zmotili, sta dokaz med drugim tudi Kočevski rog in Teharje.

Najbolj čudno je, da se še vedno ohranja v Sloveniji v mnogih pogledih takšno stanje, kot je bilo v času enoumja. Da je stanje res tako, nadvse

prepričljivo dokazuje med drugim primer Rožmanovega procesa. Škofa dr. Rožmana je partijsko sodišče obsodilo na osemnajst let zapora. Ker je bil ves proces navadna farsa, saj se je odvijal po revolucionarnih zakonih, je bila vložena na sedanje vrhovno državno tožilstvo

Sv. maša v Mozlju

prošnja za njegovo ponovitev. Tožilka je prošnjo zavrnila z razlogom, da ni nobenih novih razbremenilnih dokazov za škofa Rožmana. S ponovitvijo procesa bi se pokazala vsa sprevrženost takratnega sodišča, tega pa stare sile ne dovolijo. Če je naša polpretekla zgodovina takšna, kot se še vedno uči v šoli, bi bila ponovitev procesa najboljši dokaz za neomadeževanost revolucijskega sistema. Zakaj ne izkoristi vrhovno državno tožilstvo to priložnost?

Dr. Andrej Bajuk

Že spet moram v tem zboru braniti svoje starše, s katerimi sem kot majhen otrok šel čez Ljubelj. Tudi danes bi rad izpričal, da je bilo med političnimi begunci in izgnanci, med nekdanjimi domobranci in pripadniki drugih formacij veliko ljubezni do domovine in domoljubja. O tem priča tudi moja lastna slovenska zavest, ki me spremlja skozi življenje. Prav gotovo tukaj ne popravljamo zgodovine, temveč pišemo novo zgodovino, ki naj bi bila korak k spravi slovenskega naroda. Je pa dejstvo, da manj kot sto metrov od tu stoji spomenik komunistični revoluciji. Z vso odgovornostjo izjavljam, da dokler ne bo Slovenija z isto

močjo in z istim prepričanjem obsodila nacizma, fašizma in komunizma, ne bomo mogli računati na spravo.

Mag. Janez Drobnič

Zakon o grobiščih ponovno sprenevedanje

Zakon o vojnih grobiščih je pred sprejemom. Vladna koalicija očitno hoče ohraniti tezo, da so do vojaškega groba upravičeni le padli na strani revolucije, vojaki proti evolvucije in celo angleški vojaki pa bodo pokopani kot žrtve vojne, torej kot civilisti. Za to vladajočo koalicijo ni žrtev revolucije, zato bo tudi Slovence, ki jih je komunistična oblast pobila v petdesetih letih, opredelila kot vojne žrtve, čeprav vojne že dolgo ni bilo več - da bi prikrila bistvo dogajanja. Očitno tudi revolucije med vojno ni bilo in tudi ne žrtev - trdijo pa, da je bila kolaboracija. Na koncu bo verjetno ostalo samo določilo, da se obveznost vzdrževanja partizanskih grobov prenese na državo.

V poslanski skupini Nove Slovenije smo predstavili naše mnenje in tri ključna dopolnila, ki bi dostojno uredila to vprašanje. Pri podajanju mnenja so vsi poslanci LDS zapustili državni zbor in s tem pokazali, koliko jim je do tega, da poslušajo argumente nasprotne strani. Tega ni mogoče razlagati drugače kot oholost in zaničljivost do drugače mislečih. Tisto, kar oni z besedami najbolj zagovarjajo, v praksi kršijo.

Tone Arko

Homo partizanicus

Mnogi Slovenci v diaspori gledamo z nekim začudenjem na zadržanje Slovencev v domovini. Nikakor ne moremo razumeti, da volijo komuniste za glavne politične funkcije v državi kljub temu, da so jih komunisti izkoriščali do krvi celega pol stoletja. Poleg tega pa so v ljudeh z različnimi

represalijami, največkrat grožnje z, ali pa kar z dejanskimi umori, povzročili strah, ki se še sedaj po več kot desetih letih "tako imenovane demokracije ni unesel".

Seveda je bil ta strah tudi utemeljen. Še sedaj po več kot pol stoletja se valijo nadljne človeške lobanje iz zemlje. Najzadnji primer le-tega je Slovenska Bistrica. Komunisti so, torej bili in do neke mere še vedno so, pravi norci. Ljudi so pobijali na levo in desno, kot da bi bili ljudje muhe. Seveda se sedaj zavedajo svojih zločinov, bojijo se pa kazni, ki bi jih lahko doletela.

Kako naj sedaj razumemo Slovence, ki spričo tako strašnih komunističnih zločinov, te komuniste še vedno volijo. Podobna zadržanja najdemo namreč po celem bivšem komunističnem svetu, še celo v Nemčiji, kjer bi tega najmanj pričakovali. V Sovjetski zvezi pravijo, da so komunisti vzgajili "homo sovieticus".

O tem je sovjetski emigrant Aleksander Zinovijev napisal knjigo z naslovom "Homo sovieticus."

V čem dokazujejo to? Dva ameriška psihologa Milgrim in Lewin sta neodvisno, eksperimentalno odkrila dva nova dejstva v psihologiji:

Milgrim trdi, da ljudje delajo, kar jim zapoveš, pa četudi je zapovedano dejanje nemoralno, ali je v nasprotju z verskimi in kulturnimi vrednotami ali celo kriminalno.

Tu vidimo, zakaj je bilo iz miroljubnih Slovencev mogoče ustvariti najbolj krute in krvoločne rablje.

Komunisti so to delali sistematično na ta način, da so svoje "sodelavce" prisilili, da so morali nekoga umoriti, predno so bili sprejeti v prave komunistične vrste.

Z grožnjami o umoru so iz Slovencev ustvarili ponižne in prestrašene podložnike, ki so bilo pripravljeni storiti vse, kar so komunisti zapovedali.

Nekateri teh podložnikov še do danes ne morejo pozabiti "dobrih časov pod komunizmom," ker je bilo vse zastoj. Seveda za podložnike

je bilo vse zastoj, zato je država (takrat še Jugoslavija) končala z ekonomsko katastrofo in je ostala, še posebno v južnih predelih skoraj povsem nerazvita. Država se je držala pokonci samo s posojili ali darovi iz razvitega sveta.

Isto se je seveda godilo v Sovjetski zvezi, kjer država ne more in ne more gospodarsko napredovati, ker morajo še vedno odplačevati dolgove, ki so jih ustvarili komunisti in to so bile milijarde in milijarde.

Drugo odkritje Lewinovo pa je bilo, da je vedenje ljudi zelo pogojeno od socialnega okolja v katerem človek živi. Na ta način je mogoče spreminjati človeško vedenje z okoljem. Ljudje se vedejo v sorazmerju s svojim okoljem, ne da bi se tega sploh zavedali.

Pol stoletna komunistična propaganda in razne prisile so naredile svoje. Ta propaganda se je teh ljudi prijela in se je ne morejo znebiti. Učila jih je na primer sovražiti Cerkev, na glede na to ali je Cerkev kaj zakrivila ali ne. Danes večina teh napadov ne izvira več iz komunističnega gnezda, ker jo dovolj napadajo njihovi pridni učenci.

Mnogi, ki prihajajo na obiske v Slovenijo ponavljajo, da ljudi ne morejo razumeti. Lahko jim neko stvar še tako logično razlagamo, naših trditvev enostavno ne bodo sprejeli, ker so navzkriž s tistimi, ki so jih nenehno slišali in so v njih ujeti.

Tukaj moramo pripomniti, da sta delovala oba gornja principa psihologije istočasno, zato so posledice tako totalno porazne.

Do neke mere so velika večina pod vplivom pol stoletne komunistične indoktrinacije.

Naravno so mnoge častne izjeme, katere so se morale same dokopati do resnice, kot na primer pisatelj Jančar, pesnik Kuntner in drugi.

Morda bo sedaj nam lažje razumeti zakaj volijo komuniste, zakaj je nekdaj verna Slovenija skoro polovico ateistična.

Zakaj jim mi dopovedujemo resnico o medvojnih in povojnih dogodkih, pa jih tako težko prepričamo.

So ujeti v svoj homo partizanicus in bo vzelo leta preden so bo to stanje spremenilo.

*Priobčujemo ljudi in dogodke v Št. Juriju pri Grosupljem
med leti 1941 - 1945 po knjigi Doblekar Franc:
"Ljudje in dogodki Št. Jurij pri Grosupljem"*

Revolucija

V župniji Št. Jurij ni bilo ne pred vojno, ne med njo nobenega pristaša Nemcev, ne Italijanov. Morda so še največ simpatij do Nemcev kazali liberalci, ki so jim zavidali gospodarski napredek in odsotnost brezposelnosti.

Med prebivalci je v tistih spomladnih dneh leta 1941 vladalo moreče vzdušje. Narodna zavest se ni mogla sprijazniti z nobenim okupatorjem. Še posebno pa so ljudje čutili odpor do Italijanov. Bili so seznanjeni z njihovimi raznarodovalnimi ukrepi na zasedenih delih Primorske. V spominu mnogih pa je ostalo njihovo obnašanje v prvi svetovni vojni, za kar so bili nagrajeni s precejšnjim delom slovenske Primorske.

Že prvi ukrep okupatorja, njegova odredba, da mora vsakdo, ki ima orožje, tudi lovsko le tega prinesiti na karabinjersko postajo v Grosuplje, se je ljudem zdel ponižujoč in so ga sprejeli z odporom. Nihče nobenega orožja ni nesel v Grosuplje, razen lovca, poznejšega pristaša partizanov iz Ponove vasi. Ob tej vesti so se ljudje začudeno muzali, tisti pa, ki so lovca videli s puško prek rame peljati se na karabinjersko postajo, pa so se le na skrivno nasmihali.

Poznali so fašistični teror izvajan nad Slovenci na Primorskem. Z odobravanjem so zato prisluhnili vestem o organiziranem odporu proti okupatorju, o jugoslovanski vojski v hribih, o nekih četnikih.

Postali pa so pozorni predvsem na mlade ljudi, ki so razdiralno delovali v Fantovskih odsekih in so zagovarjali okupatorja, ki bo združen s Sovjetsko zvezo prinesel blagostanje in red, proti izkoriščevalcem, imperialistom.

Ko pa je Nemčija 22. junija, 1941 napadla svojega prijatelja sovjetske komuniste, so se prav ti ljudje obrnili in z OF pozivali na borbo z bratsko rdečo armado in zahodnimi imperjalisti proti okupatorju.

Ljudje, ki so se poznali med seboj so postali pozorni na te lažne agente, ki so se sprenevedali. Spoznali so njih umazano igro "za in proti" v resnici pa ni bilo drugega, kot priprava na krvavo, komunistično revolucijo

Umor Antona Kneza

Anton Knez je bil vratar v tovarni Motvoz in Platno Grosuplje. Bil je vesten uslužbenec in ni dovolil nepregledanega blaga iz tovarne.

Platno, sivo-zelene barve je bodlo v oči komunistične agente, za nabavo uniform "naših fantov," so dejali.

Vratarja Kneza so povabili, da pristopi v Grosupeljsko četo, vendar je odklonil To dvoje: odklon in nedovoljena kraja platna, je bilo dovolj, da so ga člani grosupeljske čete umorili novembra 1941.

Ta umor je boleče odjeknil v širši okolici Grosuplja.

Italijanski karabinjeri so sicer začeli preiskavo, vendar po dogovoru italijanov s partizani o nenapadanju, je ostalo vse v strahu prebivalcev.

Po tem umoru je blago iz tovarne nemoteno odhajalo brez pregleda. Še več V tovarno so preselili tiskarno iz preje skritih odročnih zaselkov. Raznašalska mreža pa je v tovarni obstajala že preje.

Umor Janeza Rebolja iz Ponove vasi

Janez je bil družaben fant. Rad se je družil s sovaščani. Z ideologijo komunizma pa ni soglašal. V družbi je nekoč povedal, da hrani vojaško bluzo bivše jugoslovanske vojske. To bluzo si je zaželel član šentjurske čete narodne zaščite, ki je bila ustanovljena leta 1942.

Nek zimski večer tistega leta je Janezu naročil, naj mu bluzo prinese na določeno mesto.

Nedavni umor vratarja Kneza, je bil Janezu še živo v spominu. Naročenega večera je odnesel bluzo na dogovorjeno mesto, bratu pa je povedal kam gre in h komu.

Tisti večer se Janez ni vrnil. Niti naslednji večer - nikoli več.

Vaški terenci so vedeli, da je bil Janez izdaalec, to je potrjevalo slutnjo, da je umorjen.

Ljudje so bili ogorčeni, zakaj Janez in izdajalec? Saj vendar nikoli ni šel nikoli nikamor od doma?

Kaj naj bi izdal, komu, kdaj? Saj so Italijani pustili partizane pri miru, partizani pa Italijane!

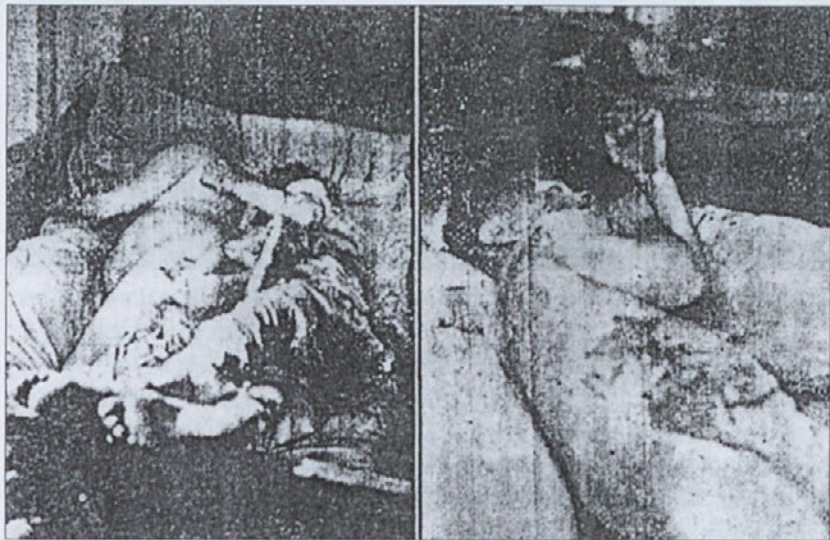
Po kumunistični praksi pa se nikoli ni zvedelo za kraj umora, ne za grob, ne za njegovega rablja.

Umor družine Jakopin

Jakopinova družina je prišla v Slovenijo iz zasedenega ozemlja Primorske, od koder se je umaknila pred fašisti.

Zgradili so si skromen dom. Oče Jože je bil tesar, mama Meta pa je gospodinjila in skrbela za najmlajšega Štefana, ki je pravkar odrastel iz plenice.

Starejša dva sin Jože in hčerka Ana sta hodila na delo v tovarno. Sin Janez je šolo ravnokar končal, Slavko pa je še obiskoval obvezno osnovno šolo v Št. Juriju.

Razmrcvarjena trupla Jakopinove družine

V noči od 22. na 23. april ko je vsa družina že spala so pridrveli partizani, razbijali po vratih in oknih: "Odprite!"

Ko je oče odprl vrata, so ga na hišnem pragu pobili. Ostali so bili pomorjemi na posteljah, kjer so se objemali v smrtnem strahu.

Mama Meta je bila visoko noseča.

In spet so vaški terenci opravičevali to krvavo orgijo z izdajalci.

Oče, do najmanjšega otroka skoro še v plenica in do nerojenega so bili izdajalci.

Zgroženi ob nerazumljivem zločinu, so vaščani pokopali pomorjeno družino, ob veliki udeležbi pogrebcev na pokopališču v Št. Juriju.

Domači domobranci - čuvarji slovenske zemlje

Umor Kotarjevih

Kotarjevi sta v naš kraj prišli iz Kočevja. Stanovali sta v Grosupljem. Mama je delala v tovarni Motvoz v Grosupljem Lepa hčerka pa je gospodinjala. Nekaj časa je bila dekle P.F., še preden se je ta pridružil partizanom pa sta se razšla. Njegovo sovraštvo in ljubosumje je bilo veliko

Partizani so zauresničevanje svojih ciljev širili laži in spletke. obojega so se poslužili tudi v tem primeru

Najprej so razširili vest, da sta kotarjevi dve izdajalki. Potem so ju zvabili na Kobiljek. Pri tem so jim pamagali partizanska somišljenica in pa prijateljica Kotarjevih. Na Kobiljek je prišla le mama, Tilka pa se je ustavila pri prijateljici, dober kilometer od Grosuplja.

Čudno, tudi bližina italijanske postojanke ni odvrnila P.F. od name-re, da mora dobiti Tilko. Ko je od mame izvedel, kje je hčerka, jo je šel iskat s kolesom. S silo, z zavezanimi usti z rdečo ruto jo je pripeljal do Kobiljeka.

Mamo in hčerko so videli ljudje, ko so jih gnali skozi Kajevo proti Medvedici.

Partizan iz Škofljice, ki jih je moral stražiti je pozneje dejal: "Ne vem, če sta bili izdajalki, prav gotovo smrt nista zaslužili. Sram pa me je tega, kar so z njima počenjali pred smrtjo."

Umor berača Jake

Berač Jaka je poletnega dne leta 1942 šepal proti vasi Udje. V vasi ga je prestregel partizan in ga odgnal proti Vinskem hribu. To sta videla oče A.Š. in sin Tone iz Udja, ki sta delala v gozdu ob poti proti vinskem hribu. Očetu se je zdelo to početje sumljivo in nevarno za berača. Rekel je sinu: "Boš videl, da ga bodo ustrelili." Sin ni mogel razumeti očeta: "Zakaj naj bi ga ustrelili?"

"Ne vem zakaj, toda sumljivo je." Čez dobro uro sta slišala strel

"Na, kaj pa je to?" Je bil sin vznemirjen.

"Ali ti nisem rekel kaj znajo?"

Partizan se je čez kakšno uro vračal proti Udju.

Zgodilo se je, kar je napovedal oče. Ko so berača peljali skozi Vino, so med potjo vzeli še lopato in kramp. Orodja so naprtili beraču na ramo in odšli v hrib nad vasjo.

V tem času je bil v bližni gozda vaščan iz bližnje vasi. Videl je berača, ki si je moral sam kopati jamo. Preden je končal, si je odpel srajco in zavpil v partizana: "Raje me zakolji, šus pa shrani, morda ti bo še prav prišel.

Zbili so ga na tla in eden ga je ustrelil.

Umor Marije Debeljak

Prizadevnost Marije Debeljak v Št. Juriju je bilo vsesplošno. Njena dejavnost, poštenost, zavednost, dobrota in vernost so bile znane vsem župljanom.

Njen umor v noči s 6. na 7. avgust leta 1942 je zgrozil ne le župljane št. Jurija, temveč vso daljno okolico, saj so Marijo Debeljak vsi poznali in cenili. Zgražanje ljudi je bilo vse splošno. Partizani so dosegli nasprotno, kot so pričakovali. Strah, ki je rasel od začetka iz uboja v uboj je bil premagan. Ljudje so začeli odkrito nasprotovati terencem in partizanom. Strah so skušali nadomestiti s previdnostjo in skrivanjem pred partizani. Premagani strah so ljudje dokazali z udeležbo na pogrebu. Pokopališče je bilo praktično zasedeno. Poslovilni govor Viktorja Šviglja je bil ganljiv za vse. Župnik je v svojem govoru razkril pravo podobo partizanov, katere je v začetku tudi sam podpiral.

Partizani so se zavedli, da njihovim lažem, da je bila Marija Debeljak izdajalka, nihče ne verjame.

Po umoru so se partizani potuhnil in se niso upali pokazati ljudem

Ustanovitev vaše straže

Življenje je bilo nevzdržno. Podnevi so v vasi in domove prihajali Italjani. Obnašali so se gospodovalno, pobirali ljudi, jih zapirali in odvažali v internacijo.

Ponoči so prihajali partizani. Od aprila do novembra so pomorili 15 ljudi iz našega okoliša. Na seznamu umorav jih je bilo še nekaj, ki so se rešili s pobegom. Kar je bilo še moških so se skrivali pred Italijani in pred partizani.

Partizani so pod okriljem noči pobirali hrano, izpraznili kaščo, hlev, vsa živina, je šla za "Osvoboditev." Ljudje so vedeli, da živina gre na Krim, Pugled, Kočevsko, kjer so prodajali poceni meso svojim somišljenikom.

Lakota je postala stalni spremljevalec prebivalstva, posebno na manjših kmetijah in kajžah, Vsega so bili krivi partizani. Pa ne samo, da so praznili kašče, pač pa ker so vdrli v občinski prehranjevalni urad in odpeljali vso zalogo hrane.

Urad je preje delil sol, sladkor, olje. Po partizanskem ropu je prenehal s pošiljanjem hrane. Stanje je bilo po vsem nevzdržno.

Odgovor vsem in na vse je bila usanovitev vaše straže Št. Jurij. Za poveljnika je prišel Danilo Capuder.

Prostovoljna prisega Turjaških borcev, ki zavezuje vse nas:

Če bi sovražnik, naš brat, tudi sedaj prelomil slovesno dano besedo o amnestiji in bi se komu izmed nas skrivil las, tedaj prisegamo pri vsemogočnemu Bogu, da se bomo tisti, ki bomo ostali živi, kot eden dvignili in nadaljevali borbo proti verplomnemu sovražniku in ne bomo nikdar več verjeli njegovim obljubam!"

Pavla Lovše Korošec

Bizovik, moja vas domača

Naslednjo soboto, lepo sončno popoldne zaslišimo močno streljanje in eksplozij bomb. Tekli smo iz hiše na polje ven iz vasi. Ustavili smo se na bregeh ob potoku in se vlegli za robom potoka pod drevesi. Krogle so švigale in piskale. Gledali smo proti cerkvi sv. Urha, kako se je pokadilo ob zvoniku in počilo. Partizani so napadali fante na Urhu z minometalci. Bilo je grozno streljanje, ki je trajalo skoraj do mraka. Bali smo se za fante. Ko je utihnilo smo se vračali v vas in iz Urha so prišli vaški fantje vsi veseli, da so napodili partizane v beg.

Povedali so, da so čistili orožje, poveljnik Lojze je šel v Ljubljano po novice ena patrolja pa je bila zunaj. Na postojanki je bilo vsega skupaj okrog 30 vojakov. Ko so očistili orožje in ga spet zložili je Marjan Kukoviča preizkusil mitraljez, če dela. Tedaj pa se je dvignila na čistini pred postojanko vrsta fantov z obešenimi puškami na rokah in tekla proti postojanki in klicali: "fantje ne strelat, smo vaši"

Bila je sekunda dvoma: "kdo, vaši?" Podpoveljnik Ivan, ko je videl za

Dr. Peter Križaj

to vrsto še druge je ukazal: "Ogenj!" In začel se je boj. Prva vrsta je padla. Od zadaj so napadali z minometalci.

Ko se je poveljnik Lojze vračal iz Ljubljane v Dobrunje in slišal streljanje je k sreči naletel pod Urhom na svojo patroljo, ki je bila zunaj. Šel je s fanti za hrbet napadalcem in udaril vanje. Nastala je zmeda in začeli so bežati. Ko so fantje na postojanki videli, da so komunisti zbegani, so udarili ven za njimi proti Orlam ter jih lovili.

Po bitki so pregledali padle partizane. Bilo jih je 36, 2 partizanki in 2 muli.

Kdor je imel kako svetinjico, podobico

ali rožnivenec pri sebi so ga pokopali na pokopališče. Za ostale so pa skopali dolgo jamo zunaj pokopališča, jih položili vanj, pokrili s steljo in zakopali. Nekaj teh so prišli domači, z Dolenjske iskati ko so izvedeli zanje in jih odpeljali domov. Ostale pa so leta 1945 prekopali komunisti in jih, kot belogardistične žrtve pokopali na Urhu in jim postavili spomenik.

V vasi smo spet ostali brez duhovnika. Gospod Križaj je bil ranjen, ko so se vračali iz Turjaka, in so ga odpeljali v bolnico.

V stolnici je bilo posvečenih 9 novomašnikov iz Štajerske. Dekleta smo se spomnile, kaj če bi šle prosit gospoda župnika Košmerlja, da bi nam poslali katerega od teh novomašnikov.

Res smo šle z Mimi in H.Pavlo h gospodu župniku Košmerlju in ga prosile v imenu vasi. Obljubile smo mu, da ima stanovanje pri Dragnarjevi Franci, hrano pa pri Mežnarjevih, s pomočjo vseh vaščanov. Obljubil je posredovati pri škofu. Kmalu je prišel v vas novomašnik gospod Franček Bračič. Veseli smo ga bili, tudi sam se je vživel hitro v vas. Samo te ljubljanske megle se ni mogel navaditi, kakor nam je pripovedoval, ko smo pri Mežnarjevih pletle vence za žegnjsko nedeljo, je dejal: "ko sem prišel v Ljubljano, sem vzel kos kruha in namazal ljubljansko meglo." Na štajerskem baje nimajo megle, za nas je bila pa

nekaj navadnega, vsakdanjega, zlasti v jesenskem in zimskem času.

Življenje na vasi je potekalo mirno in varno, odkar so bili domobranci na Urhu. Varovali so vasi pred partizani in tudi kulturno so se udeleževali.

Naštudirali so igro: "Krvava Španija - Alkazar". Fantje so igrali, dekleta pa smo jim pomagale pripraviti obleke.

Dvorana v Zadvoru je bila nabito polna. Vsi smo se veselili uspeha.

Potem so pripravili protikomunistično zborovanje v Sostrem. Od blizu in daleč so prišli ljudje. Skoraj vsa dekleta iz vasi smo prisostvovali v narodnih nošah, da je bilo bolj slovesno.

Tudi na Zborovanja na Kongresnem trgu v Ljubljani smo se udeležili narodne noše iz vasi. Peljala sta nas Mrkočev Ivan in Pezdirjev Franci z okrašenim parizarjem. Za cel lojterski voz nas je bilo.

Spomladi leta 1944 so skoraj vsi vaški fantje odšli s postojanke Sv. Urha na Rakek, kjer so ustanovljali Udarni bataljon. Na postojanko so prišli fantje z Notranjske in Dolenjske. Naši fantje so redkokdaj posamično prihajali domov za kak praznik ali nedeljo, ker so bili skoraj vedno na pohodih in v borbah.. Kadar je kdo prišel, je odnesel še za ostale fante dobrote, ki so jih mame napekle.

Za žegnjsko nedeljo, ki je prva nedelja v avgustu smo lepo okrasile cerkev. Fantje, ki so mogli priti iz Rakeka so pomagali obešati vence in v zvonik smo spet razobesili slovensko in papeško zastavo. Gospod Bračič se je veselil z nami, ko smo tako navdušeno krasile cerkev.

Veliko doživetje in prazovanje za vas je bilo posvetitev družin presvetima Srcema Jezusovemu in Marijinemu. Dolgo smo se pripravljali na to slovesnost. Vas so razdelili na 6 delov. V nedeljo popoldan, določeno za posvetitev družin je prišlo pomagat šest duhovnikov. Vsak duhovnik je imel svoj del vasi. V procesiji smo hodili od hiše do hiše, molili in peli smo, dokler vsa vas ni bila posvečena Srcu Jezusovemu in Srcu Marijinemu. Doma smo vsi sodelovali.

Mama so v kotu sobe pripravili oltar z velikima kipoma Srca Jezusovega in Srca Marijinega, sestre smo zvezle lep prt z dvema srcem in

rdečimi vrtnicami, ata so napeljali električno razsvetljavo okrog kipov. Bilo je lepo in svečano!

V borbi za Črni vrh je padel Grum Tone. To je bila za vas prva žrtev v borbi s komunisti. Spomladi leta 1945 pa so bili ranjeni trije naši fantje: Kajžarjev Ivan, Blekarjev Gusti in moj brat Filip. Zdravili so se v vojaški bolnici na Zaloški cesti v Ljubljani. In tam so slavili Tretji maj in se veselili, da je konec vojne, vendar samo dva dni. V soboto so že zvedeli, da bodo odšli z ranjeniškim transportom na Koroško. Ata, ki so bili kot poštni uradnik, domobranski častnik pri glavni pošti, so se pridružili ranjeniškem transportu, da so bili blizu Filipa. Me tri sestre pa smo odšle z mamo in ostalimi vaščani, ki so bežali pred komunisti proti Ježici v nedeljo, ravno na mamin 50. rojstni dan. Nemci nas niso pustili čez mejo, zato smo šli zvečer z Jakoševo teto v Križanke k njeni sestri Franci Anžičevi in tam prespali. Zjutraj sem še enkrat šla v Bizovik, a sem se kmalu vrnila, ker so dejali, da so partizani že na Orlah. V torek pa smo odšli v Šiško v Remizo, kjer so se zbirali zadnji domobranci za odhod. Z njimi smo odšli peš proti Gorenjski. Ustavili smo se v vasi Spodnji Brnik. Polegli smo kar po tleh. Dekleta smo se držale skupaj. Sredi noči so nas zbudili: "Sprema za pokret!" Namreč, med nami so bili tudi Srbi.

Spet smo hodili in hodili, držale smo se za voz in spotoma malo zadremale, kar stoje. Od torka do nedelje smo jedle samo enkrat, ki so nam dali vojaki nekaj od svojega. Pa smo kar prestajale, se ne spominjam, da bi bile zelo lačne. Prestajale smo z lahkoto, ker nas je bilo veliko skupaj in nihče ni jedel. Ko smo šli skozi Trzič so nas napadli partizani. Zvečer smo prišli do tunela. Nismo mogli naprej, ker Nemci niso pustili. Bilo je grozno streljanje, bombe so treskale med skalami. Posedle smo po bregu ob poti, nekateri so šli kar po hribu čez. Me smo čakale, ker zadaj v Trziču so bili mama in stric Tonček Jakoš s konji, ker ni mogel naprej. Kolona se je ustavila in čakala, da Nemci odprejo tunel. Že pozno ponoči je neki Srb ustrelil Nemca, ki je branil prehod in prehod je bil prost. Vso noč smo gazili skoraj do kolen v vodi med konji, vojaki in civili.

Dolga je bila noč in dolg je bil tunel. Svetloba tam daleč, ki smo jo

zagledali, na koncu tunela, je bilo veselo odrešenje. Ko smo prišli na Koroško stran je že sijalo sonce. Bili smo zelo utrujeni. Šli smo naprej v dolino. Ob poti so ležali mrtvi partizani in na vozeh so peljali mrtve in ranjene domobrance. Rupnikov bataljon je bil še zadnje borbo pred Dravskim mostom. In potem, kako žalostno je bilo, ko so morali domobranci odlagati orožje Angležem. Poljubljali so puške, ki so jih polagali na kup, kolikokrat so jim obvarovali življenja, pištole so večinoma skrili in obdržali.

Na Dravskem mostu smo se srečali z atom. "kje je Filip", smo vprašale me in ata:"kje so mama". "Ne vemo" je bil odgovor vseh.

Z sestro Rezi sva se vrnili nazaj do tunela in jokajoč iskale mamo. A vse zaman. Mame ni bilo. Vrnile smo se spet k atu in skupaj smo odšli do Vetrinja v soboto zvečer in tam na polju polegli na goli zemlji po tleh. Ponoči nas je zeblo, ko je padla rosa, pa nismo imele odeje.

Bog ve, kje so ga zagreblji?

V nedeljo zjutraj smo

šle v vetrinjsko cerkev k sv. maši. Tako goreče smo molile za mamo in Filipa, da bi prišla. Ko smo se vrnile na polje po maši, so nas čakali mama in stric, brez voza in konj. Vse je ostalo v Tržiču, samo da sta se vsaj sama rešila. Med zadnjimi sta prišla. Ata so povedali, da je Filip ostal na ranjeniškem transportu v Lescah, ker niso mogli naprej zaradi partizanov. Kdor je lahko hodil je šel, ostali ranjenci so rekli, da bodo odšli naprej z vlakom, ko bo odpeljal. Zajeli so jih partizani in odpeljali nazaj v Ljubljano v barake vojaške bolnice. Ko so partizani nagnali naša dekleta iz vasi, da morajo čistiti pod v vojaški bolnici, je sestrična Mici govorila s Filipom proti koncem maja. Dal ji je prstan in nalivno pero, da nam izroči s pozdravi. Potem ga ni videla nič več. Kam so jih odpeljali, kje so jih pobili. Ali leži v Brezarjevem breznu ali pri Iškem

vindgarju? Ali ni grozen zločin pobiti nebolgljene težke ranjence?! Kdo bo odgovarjal za to? Mama so si naredili črno ruto in so jo nosili vsa leta.

Vsak večer molimo Očenaš, za "naše domobrance". Mislim, da so mama zamenjali črno ruto za temno sivo šele v Argentini za mojo poroko. Vedno so mislili na Filipa. Bog ve, kje so ga zagrebli? S to žalostjo in hrepenenjem so zaspali za vedno.

Po 50. letih sem se vrnila v vas Bizovik. Šla sva z Ivanom k maši. Pod gričkom so naju pričakali dobri vaščani s šopkoma cvetja. Kako vse drugače je v vasi. Odšle smo mlada dekleta in vračamo se postarane žene. Nekatero skoraj ne bi spoznala.- 50 let življenja v strahu za preživetje je vsem utisnil svoj pečat, in mnogi se ne bodo nikdar vrnili.

(Konec)

Nikakor ne moremo mimo pisma, ki je bilo objavljeno v Magu 3. okt. 2001, katerega je naslovil dr. Ljubo Sirc direktno na predsednika Slovenije, Milana Kučana.

Dr. Ljubo Sirc, nekdanji slovenski oporečnik, ugleden evropski liberalc in upokojen profesor univerze v Glassgowu je predsednika Milana Kučana pozval k odstopu. V pismu ga opozarja na svoje vprašanje, kje je Ozna zakopala truplo njegovega soobtoženca Črtomirja Nagodeta:

"Nadalje bi vam rad povedal, da je sožalje, ki ga izrekate Vi in Vaši partiji ob zločinu 11 septembra 2001 v New Yorku in Washingtonu huda hinavščina. Ne spominjam se, da bi Vi ali Vaša partija kdaj obsodili sestrelitev dveh ameriških letal nad Slovenijo. Sestrelitev je ukazal Vaš voditelj maršal Tito. Ameriška življenja tedaj niso bila nič manj vredna kot danes.

Vaš prijatelj Ribičič je tudi napisal, da je Tito ukazal poboj 200.000 ljudi v Sloveniji, ker se je pripravljaj na vojno z zavezniki v Trstu in na Koroškem.

Kdaj ste obsodili te namene?

Ko je leta 1993 umrl Viktor Avbelj -Rudi, ste vi prvi podpisali osmrtni-

co, ki ga je slavila kot heroja. Ta "heroj" je zahteval smrtno kazen za Črtomirja Nagodeta, za Furlana in mene, ker smo protestirali proti napadam na ameriška letala. Sploh ste rohneli proti nam in drugim ki smo bili prijatelji Američanov in Britancev.

Skušali ste uničiti nas in naše družine. Vaši moralno politični sodniki nas zapostavljajo še danes. Sploh še nisem slišal, da bi Vi obsodili teroristični komunizem. Kajti Vaša razredna vojna ni drugega kot teror.

Dr. Sirc končuje pismo Milanu Kučanu takole:

"Skrajni čas je, da odstopite, ker je od Vas direktna partijska linija do množičnih umorov, da od Vaših morilskih prijateljih sploh ne govorim.

Dokler ste Vi in Vaši prijatelji na oblasti, se Slovenija ne more otresti pečata neciviliziranosti in divjaštva. in množičnega pobijanja, Vi Leninski komunisti in Hitlerjevi nacisti."

Prevod pisma je bil poslan ameriški veleposlanici v Ljubljani z upanjem, da bo obveščena o množičnih pobojih v Sloveniji.

Tole sem bral v TABORU

1. "Sredi gluhe noči je jeknil strel. Planil sem pokonci. Bil sem prepričan, da so partizani prišli pome. Zjutraj sem izvedel, da so ubili sosedovega sina, ker se jim ni hotel pridružiti. Že umirajoč je v naročju matere do kraja izmolil keanje in izdihnil.... Nekaj dni za tem so ugrabili upokojenega orožnika. Zvezali so ubogemu starčku noge in ga tako po tleh vlekli v hosto. Pod drevesom, kjer je bilo velikansko mravljišče, so ga za noge privezali na vejo tako , da je bila glava na pol pogreznjena v mravljišču. Umrl je med nepopisnimi mukami." (Tabor, September-Oktober 1995, stran 281)

2. "Iz hiše trpljenja so obsojence odvedli v "Kučmarjev gozd", kjer so s satanskim veseljem pričeli krvavo orgijo (priča 1a). Mučiteljev je bilo kmalu veliko. Vsi so bili pijani. Mučili so slečene. Obsojence so kamnali, bili z biči, koli in puškinimi kopiti.

Privezali so jih k bukvam, bili v obraz, zbadali z noži (priča d). Režali so jim ude, staknili oči, porezali ušesa in vanje pljuvali.

(priča d) Obešali so jih za noge z glavo navzdol na bukev, zakurili pod

njimi ogenj in v rane natresali soli. (priča c) Ko se je eden naveličal, je nadaljeval drugi.

Vse priče povdarjajo, da je bilo mučenje nepopisno in strašno. "Kaj takega še nisem videl (priča c), bilo je kot v peklju, nam je napravilo grozen vtis, kajti Janeza sem poznal kot poštenjaka. Ob njegovi smrti sem spoznal, da ne delajo prav. Sklenil sem, da ob prvi priložnosti pobegnem od partizanov. In sem res to storil". (priča a)

"Smilili so se mi. Nisem mogel tega gledati in sem od mučenja ušel..."(priča c)

Po pričevanju bivših partizanov domačinov, je vse žrtve osebno klal Vinko Mojskerc. "Po mučenju je prišel z do komolca krvavimi rokami v vas", so povedali domačini iz Police" (Tabor, September-Oktober, strn 227)

3. Dva dni po božiču leta 1942 so poleg očeta in matere mučili, pobili in zmetali v ogenj štiri brate in sestro, pozneje pa ustrelili še tri brate. Ostal je mladi Franc, ki se je šolal v Deškem Vzgojilišču na Selu v Ljubljani, kateremu je podpisani, ki se je s Francem in njegovo ženo (iz Clevelanda) udeležil zlate maše v Montani, moral pred 52 leti sporočiti žalostno vest. Za sedanjim slavlencem so streljali, ko je skočil skozi okno v gradu Dob in bežal proti gozdu, a krogla ga ni zadela." (Tabor, Januar-Februar, 1995, stran 37)

MILAN, se ti ne zdi, da so bila ta početja preko človeških meja. Tako so partizani začeli svoje osvobodilno gibanje leta 1941.

Herod je ukazal pomoriti nedolžne otroke za svoj obstanek. Hitler je podobno začel v prvih letih 1930, njegovi "mladeniči" naj bi vdrli ponoči v judovska stanovanja in vrgli otroke teh judovskih družin na cesto. V jutru naj bi cestni pometalci s čistilcem pometli te žrtve na mestna smetišča. Vsa Nemčija je molčala. - In KAKO SO KONČALI! Slovenci smo hitro spoznali podobna gibanja pri nas. Za samoobrambo smo ustanovili najprej Vaške straže, pozneje pa Slovenske Domobrance. Preprečili smo genocid Slovencev.

MILAN, predniki s tvoje strani so Slovence žive metali v brezna, sekali roke in noge in ušesa, mnogim izrezali oči. In to v letu 1941-1942,

pred domobransko dobo. MILAN, potapljali smo se v svoji krvi, zagrabili smo za prvo vejo - nismo se vprašali, ali je ta hrastova, ali borova. Odločili smo se za nujno samoobrambo, za obstanek naroda.

Kaj pa ti, MILAN? Kamor greš, ali v Stockholm, ali v Munchen, ali pa v Cleveland, ali v Istro, še vedno oznanjaš po svetu neresnice, ali celo laži. Partizani osvoboditelji, Domobranci pa kolaboracionisti. Ta plošča je izrabljena. Kako čudno, da pri tvojih letih še nisi priznal resnice, žalostno, da kot oče dveh hčerk še nisi prisluhnil krikom onih deklet v brezni. Nam in mladim priporočaš naj pozabimo na preteklost, glejmo v bodočnost. Kako pozabiti, ko ta brezna še vedno v nebo kričijo. MILAN, zakaj nas kot predsednik še vedno bodeš s svojim ostrim jezikom in nas dražiš s svojimi izjavami.

Ali si kdaj pomislil, da te je Bog izvolil za nekaj višjega? Stal si že na robovih Kočevskih brezenj. Bil si s sv. Očetom, in delil z narodom božji blagoslov ob razglasitvi škofa Slomška za blaženega. Tri božja znamenja, pa še vedno hodiš po svetu kot ledena kocka?

Frank A. Lukež, M.D.
Alliance, Ohio

Ivo Žajdela

Nesramna laž

potrjena po senatu Okrožnega sodišča

Lado Kocjan se je julija 1999 vključil v javno polemiko o tožbi, ki jo je proti Levstiku vložil državni tožilec. V pismih bralcev v Delu je med drugim v svojem izrazito napadalnem pisanju proti Levstiku zapisal naslednje: "Vinko Levstik je bil gestapovec, saj je z uspehom končal gestapovsko šolo na Bledo." Levstik ga je v isti rubriki v Delu zato pozval, da svoje izmišljene in skrajno žaljive trditve preklice in se mu opraviči, saj ni bil nikoli v nikakršni soli na Bledo in nikoli ni bil gestapovec. Ker se mu Kocijan ni opravičil, ga je bil Levstik prisiljen tožiti. Kaj pa naj bi storil drugega? Ali naj bi požrl očitno neresnico in premišljeno ter nizkotno javno kleveto?

Zdaj je sodišče odločilo, da Kocijan Levstika ni žalil. S tem je posredno potrdilo Kocijanovo žaljivo obdolžitev in za nameček še esesovec, kot je Kocijan celo kasneje dodal namesto opravičila. To je torej Slovenija danes, dvanajst let po koncu udbovskega režima in uvedbi demokratičnih pravil. Očitno si nekateri demokracijo razlagajo zelo po svoje.

Kje bistvo problema? Kocijan je bil med vojno partizan, Levstik pa domobranec. Partizanom so zmago podarili ob koncu vojne, domobranci pa ti skoraj v celoti pobili. Partizani so bili partijska vojska, del revolucionarnega stroja komunistične partije. Zdaj si lahko na straneh Demokracije preberemo, kako so vrli partizani med vojno, predvsem leta 1942, pobijali ljudi. Ljudje so se bili pred to morijo prisiljeni braniti se. Prišlo je do oborožene proti revolucije, vaških straž in domobrancev. Levstik je bil sprva partizan, ko pa je sprevidel, v kakšni družini se je znašel, je prestopil na domobransko stran.

Neizprosno dejstvo je, da se domobranci niso mogli bojevati proti revolucionarnemu terorju mimo okupatorja, ki je zasedal in obvladoval deželo. 45 let so morali Slovenci poslušati lažnivo in cinično zgodbo o kolaboraciji. In še danes jo poslušamo.

Sodišče je svojo sodbo obrazilo z besedami, da je imel Lado Kocijan utemeljen razlog verjeti v tisto, kar je o Levstiku napisal. V arhivu naj bi bil našel listino, na kateri je bil naveden Vinko Levstik, zraven pa je bil pripis, da je bil Levstik gestapovec in v gestapovski šoli na Bledu. Sodišče je menilo, da so arhivske listine taksnega značaja, da jim lahko zaupamo. Predsednica senata Stanka Žinč je to izjavila, čeprav je bila izrecno opozorjena, da kar tako arhivskim listinam ne gre zaupati, še posebej ne tistim iz časa druge svetovne vojne. V njih je šlo za pretiravanje, polne so domnevnih navedkov, mnoge so bile namenjene propagandni vojni, zato je treba navedke v njih preverjati. Prav listina, na katero se je skliceval Kocijan, je tipičen tovrstni primerek.

Toda bolj kot to je pomembno nekaj drugega. Sodišča ni prav nič zanimalo, da Levstik sploh ni mogel biti gestapovec. Še bolj je to vedel Kocijan, vendar je to odiozno diskvalifikacijo kljub temu uporabil v

svoji javni deskreditaciji Levstika. Javni prostor je poseben prostor, to ni gostilniško omizje. V javnosti smemo uporabljati nežaljiva, jasna in preverjena dejstva. Kocijanov „gestapovec“ je tipični primer tega, česar se ne sme delati. Je notorična laž, uporabljena z namenom nekoga javno povsem očrniti. Gre za žaljivo trditev par excellence.

Zakaj je torej sodni senat v celoti pritegnil Kocijanu in potrdil to njegovo brutalno žaljivko? Očitno iz preprostega razloga, ker sledi svojemu ideološkemu prepričanju, da je Levstik zato, ker je bil domobranec, Kocijan pa mora biti zato, ker je bil partizan, zavarovan tudi v takšnih primerih. Vedno znova. Najprej 45 let v udbovski diktaturi, zdaj pa se trinajsto leto v postkomunistični demokraciji. Sodnica je celo izjavila, da njena razsodba ni bila politična. Neizprosno dejstvo je, da je prav to: izrazito politična. Kocijanova javna zavestna psovka z gestapovstvom je tipična žaljivka. Kocijanu je bilo ponujeno praktično vse: da jo prekliče in se opraviči, tudi s strani tožnika je prišel poziv, da ga milo obsodijo. O tem nista hotela ne Kocijan ne sodišče nič slišati. Sodišče je najprej z obravnavo zelo zavlačevalo, saj je moralo kar trikrat razpisati začetek sojenja, potem pa je iskalo bilko, s katero bi rešilo Kocijana. Kljub globoki zakopanosti v arhive je ni moglo najti. Iz preprostega razloga, ker je ni bilo. Ker je bistvo problema drugje: v neodgovornosti javnega izražanja in v zlobi, ki je tičala za Kocijanovim pisanjem. Kocijanov zagovornik Andrej Stanovnik je bil celo tako nesramen, da je dejal, da je Levstikova izjava, ki jo je podal na sodišču, in v kateri je podrobno analiziral problematiko, „en sam žaljiv pamflet“, kar je bilo seveda tragikomično. Potem ko je Kocijan napisal o Levstiku tipični žaljivi pamflet in ga je Levstik na to opozoril, potem grede „ti ljudje“ v napad in kričijo „držite storilca“. Sodni senat pa jim pri tem sekundira.

Toda naše sodstvo tiči, očitno lagodno in brezskrbno, v breznih komunistične indoktrinacije in še naprej ščiti „svete krave“ ter obsoja in izvaja sodne umore nad tistimi, ki so jih „obsojali“ in pobijali njihovi duhovni očetje.

Tudi ta primer jasno in alarmantno govori o tem, kako grobo v stari ideološki miselnosti še vedno tičijo mnogi. prav v sodstvu, kjer razsojajo

o resnici in pravici, bi se morali tega najbolj zavedati – in otesti. Toda naše sodstvo tiči, očitno lagodno in brezskrbno, v breznih komunistične indoktrinacije in še naprej ščiti “svete krave” ter obsoja in izvaja sodne umore nad tistimi, ki so jih “obsojali” in pobijali njihovi duhovni očetje. Levstika – ker je bil domobranec! – organi pregona in medijska horda preganjajo dve desetletji, ga vlačijo in raztelesaajo na vse pretege, potem pa ga še državna ustanova obsodi na dolgoletno zaporno kazen. Pri tem je ni prav nič zanimalo, da je to storila na nikakršnem dokaznem gradivu in da je samo ponovila konstruirani povojni proces.

Enako sliko smo gledali na sodišču prejšnji teden. Levstika – ker je bil domobranec! tako rekoč znova obsodijo, Kocijana, njegovega blatilca, pa oprostijo, ker je bil na pravi strani. Bil je, pomislite, partizan!
(po “Demokraciji”)

Popravek:

V Prejšnji številki našega glasila je bil objavljen novi naslov Konzorcija: Tabor Ivan Korošec.

Ker so nevšečnosti pri besedi Tabor pri priimku, zato izpu-
stite besedo Tabor.

Pravilno: Ivan Korošec, Štula 23 Šentvid 1210 Ljubljana.

Ive Stanič, Kočevska Reka

V začaranem krogu

Pri obravnavi zakona o vojnih grobiščih smo spet na začetku. Še vedno čakamo na odrešilno priznanje oziroma obsodbo sistema, ki je kriv za največje morije v zgodovini človeštva.

Na TV Odmevih, 22. maja, je med pogovorom o povojnih grobiščih poslanec LDS Roman Jakič dejal: “Gospod Cukjati, jaz si samo želim, da te ljudi pokopljemo, enkrat za vselej.”

Končno je naša oblast le spoznala, da je potrebno po vojni pobite in v brezna zmetane ljudi pokopati. Ta ista oblast pa, žal, še vedno noče nič slišati o kaznovanju storilcev množičnih pobojev in obsodbi takratnega sistema. S takim razmišljanjem in razreševanjem0 zmolčane zgodovine pa ponujamo možnost, da se podobna krvava zgodovina lahko kadarkoli ponovi. Presenečenj s tragičnim koncem je bilo v preteklosti veliko.

Če mislimo resno, da se taki in podobni dogodki ne bodo zgodili nikoli več, se obnašajmo, kot pravna država in krivice ter takratni sistem, ki je morijo načrtno povzročil, končno kaznujmo in obsodimo. To storimo zaradi ugleda naše države, zaradi naših zanamcev, zaradi "čistih rok" pri evropskem povezovanju in predvsem zaradi pomiritve vseh Slovencev.

Če je nemški kancler Willy Brandt v Auschwitzu pokleknil in se opravičil, bi lahko tudi naš predsednik Milan Kučan spregovoril en sam stavek in obsodil takratni sistem. To pričakujemo mnogi Slovenci tudi združena Evropa.

Domobranska proslava na Orlovem vrhu v Clevelandu

Kakor vsako leto 16. junija so preživeli domobranci pripravili spominsko svečanost vsem padlim in pomorjenim domobrancem, ki ležijo v brezni Kočevskega roga, Brezarjevega brezna, Hrastniških rovih in teharskih jarkih.

Zaradi slabega vremena je bila maša v dvorani, Kljub številnim rojakom, so mogli vsi pod streho. Svečano slavje so popestrile narodne noše.

Sv. mašo je daroval Franci Kosem, njihov dolgoletni prijatelj, sin begunskih staršev.

Vse navzoče je pozdravil predsednik Zveze DSPB, Milan Zajec.

Po maši pa je spregovoril organizacijski blagajnik Filip Oreh. Nato je sledilo slavnostno kosilo, ki ga je pripravila ga. Zofi Mazu s svojimi pomočnicami.

Rojaki so še dolgo ostali na Pristavi v medsebojnem prijateljskem pogovoru in obujanju spominov.

Ker je bil Tabor že v tiskarni, bo predsednikov govor v naslednji številki.

Domobranska proslava v Buenos Airesu

Pietetni spomin smo letos obujali v nedeljo 2. junija v Slovenski hiši. Spomin se je pričel z mašo, ki jo je v cerkvi Marije Pomagaj daroval delegat prelat **dr. Jure Rode** s somaševalci. Med mašo je pel **Mešani pevski zbor San Justo** pod vodstvom prof. **Andrejke Selan Vomberger**.

Med pridigo je prelat Rode omenil med drugim:

“Od 12 apostolov je samo sv. Janez umrl naravne smrti. Od 12 tisoč vrnjenih domobrancev so se rešili samo maloštevilni. Sv. Janez je več kot pol stoletja po Jezusovi smrti z življenjem in spisi pričal za Kristusa. Preživele domobrance je Bog rešil, da so skozi 50 let mogli pričati o vsem, kar so morali pretrpeti v Teharjah v Kočevskem rogu in na drugih krajih mučeništva. Številne priče tedanjega trpljenja pa so mogle ali si upale pričati šele po 50. letih.

“Prosimo naše mučence, domobrance in vse protikomunistične žrtve, da bomo v moči Jezusa v Evharistiji, zmožni ohranjati edinost, saj smo vsi deležni istega božjega kruha pri vsakem obhajilu.

Junaki, domobranci, ki se jih danes spominjamo, so šli v smrt z molitvijo in pesmijo, domobranski kurati, duhovniki sotrpini so jim podelili vesoljno odvezo. Spravljeni z Bogom, in s svojo vestjo, so drug za drugim, v tisočih, odhajali na Jagnjetovo večno gostijo.

Tvoji mučenci o Bog, so radovoljno pretrpeli smrt, da so izpričali resničnost naše vere, daj nam resnično duhovno svobodo za velikodušno služenje tebi in bližnjemu.”

Po maši so se rojaki zbrali pred spomenikom žrtev na dvorišču, kjer je dr. Rode molil za pokojne, nakar so predstavniki borcev **Franci Oblak**, **Slavko Urbančič** in podpolkovnik Slovenske narodne vojske **Emil Cof**

ter predsednik Zedinjene Slovenije **Tone Mizerit** položili slovenski šopek pred spomenik, **Franci Žnidar** pa je zatrobil žalostinko padlim v spomin. Zbrani rojaki pa so ob koncu skupaj zapeli pesem Domobranci legijonarji...

Slavnost se je nadaljevala v dvorani, ki je bila popolnoma zasedena. Spominski govor, jasen in odločen je imel **Gregor Batagelj**.

Sledila je odrska akademija **Lux perpetua**. Tekst je napisal licenciat filozofije mladi **Martin Sušnik**, ki je v poetičnem sestavku prikazal dvo govore med padlimi in nami sedaj, pod vidikom božje previdnosti in naše skupne povezanosti. Tekst so globoko recitali **Sonja Avguštin**, **Nežka Štefe**, **Jože Oblak** in **Marko Štrubelj**.

Vmes pa je zapela domobranske koračnice in druge primerne narodne pesmi **skupina mož in fantov**, od bivših domobrancev do mladih pevcev, ki jih je vodil dirigent **Jože Omahna**.

Za konec pa so vsi navzoči skupaj v dvorani zapeli lepo domobransko *Oče mati, bratje in sestre...*

Revolucija

Na domnevni pritisk tujine je v pripravi pravna deklaracija. V Rodni grudi jo nakaže g. Peter Peršin, Kovačič, predsednik za ureditev grobišč.

Na vsak način skuša zmanjšati odgovornost KPS in eksekutorjev Ozne, Knoja in partizanov. Genocid obravnava kot nekaj rutinskega. Navaja zlagana izmišljena dejstva: "Direktive za povojne poboje so gotovo prihajale iz Moskve, ob vednosti zavezniškega Londona."

Za jaltsko konferenco pravi, da je odločila o vračanju domobrancev. Laž!

Jaltska konferenca je samo odločala o vračanju sovjetskih državljanov.

Peršin citira nesmiselne obtožbe do Cerkve, domobranstva.

Tako taktiko je rad uporabljal pokojni dr. Trstenjak.

Peršin ponavlja podlo taktiko s hipotezo: "Ako bi zmagali domobranci bi bilo še slabše."

Nihče ne ve, kako bi bilo, toda dejstvo je, da so domobranci iz svojih zaporov aprila leta 1945 izpustili 700 partizanov in terencev.

Zgodovinski dokument

Ob prisotnosti generala Lova, stran 14 citat: ...ta isti dan je Aleksandar v Caserti opominjal London: Vrniti te begunce v njihovo deželo, bi moglo biti fatalno za njihovo življenje. Dva dni kasneje 19. maja je šel Low še dalje. Zgleda, da se je pogodil spartizani, da se bodo umaknili s Koroške, nakar bo 5. angleški korpus vrnil begunce. Dogovor je jasen in ne pušča dvomov.

Členi od 1 do 4 pristaja na Titov umik iz Koroške do 19 maja 45

Člen 5 določa angleški del dogovora: 5. korpus bo vrnil vse jugoslovanske državljane pa 24. maju 45. To vključuje tudi četnike.

Velika angleška kupčija! Veliki zločin stoletja!!

Dr. Peter Urbanc

KDAJ, KAJ, KDO, KATERE?

Kdaj je najlepši dan?	Danes
Kaj je najlažje?	Zmotiti se
Kaj je največja zapreka?	Strah
Kaj je največja napaka?	Zapustiti se
Kaj je korenina vsega zla?	Egoizem
Kaj je najlepša zabava?	Prostovoljno delo
Kaj je največji poraz?	Potrtnost
Kdo so največji profesorji?	Otroci
Kaj človeka dela srečnega?	Biti potreben drugim
Kaj je največja skrivnost?	Smrt
Kaj je največja napaka?	Jeza
Kdo je najbolj nevarna oseba?	Lažnjivec
Kaj je najlepši dar?	Odpušcanje
Kaj je najlepše počutje?	Notranji mir
Kaj je najboljše zdravilo?	Optimizem
Kaj je največja moč?	Vera
Katere so najbolj potrebne osebe?	Starši
Kaj je najlepša stvar na svetu?	Ljubezen

Mati Terezija iz Calcute

Zlati jubilej Družine

Letos obhaja 50 letnico tednik *Družina*.

Iz male sadike, često okleščene se je družina razvila v veliko in trdno katoliško založbo z odličnim tednikom.

Administrator za Goriško dr. Mihael Toroš je začrtal pot novega glasila: "List bo Družina s krščanskimi vrednotami!" je dejal.

Za njene polstoletne zasluge slovenskemu narodu je Slovenska škofvska konferenca podelila dr. Janezu Grilu najvišje cerkveno priznanje: *Odličje sv. Cirila in Metoda*.

Naše iskrene čestitke z željo dolgega, dolgega življenja, tako zelo pomembnemu in prepotrebneemu katoliškemu glasilu.

Konzorcij Tabora.

Med nami

Domobransko družinsko srečanje

Prvo nedeljo po prazniku Vstajenja se je naša družina v Torontu zbrala na tradicionalnem letnem srečanju v slovenski restavraciji Linden. Lastnik Franc Tomšič, naš zvesti dolenjski domobranec, ponudi vsako leto za to priložnost svoje prijazne, udobne prostore članom Tabora in njihovim prijateljem.

Naša letošnja družba je štela stopetdeset oseb, kar je dobro znamenje, da je domobranska zavest in misel še močno živa v kanadskem svetu.

Naš neumorni predsednik Tabora Kanada, Blaž Potočnik je vse navzoče lepo in navdušeno pozdravil in nam želel prijeten popoldan.

Po skupni molitvi je sledilo okusno, lepo pripravljeno kosilo ob prijateljskem pogovoru in spominih na tiste težke a slavne dni, ko smo s pesmijo osvajali našo Slovenijo pred slovenskimi boljševiski.

Mnogo let je že utonilo v preteklost, a spomini še vedno bolijo na brate, ki so odšli. Spomini na tisoče fantov in mož, ki so ob Turjaku in

Grčaricah, posebno pa še v pomladi 1945 mučeniško darovali svoja mlada življenja, za novo, boljše Slovenijo.

Danes - v dalji časa in krajev še vedno odmeva njihova pesem:

“Kri slovenska je zavpila, kliče v visoko nebo,
srca mrtva govorijo, ne pozabite nas nikdar”

V svetem spominu jo ohranjamo in jo bomo ohranjali našo - njihovo pesem iz roda v rod, kajti živimo za domobranske slovenske ideale:

BOG NAROD DOMOVINA !

Anica Resnik

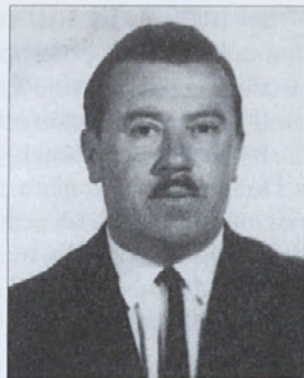
Anton Gorše osemdeset letnik

Rojen je bil 5. februarja 1922 v Mali Loki, Dolenjska. Končal je osnovno šolo. Zadnja leta je imel učitelja znanega Turnkerja, ki ga je dobro pripravil za klasično gimnazijo, kamor si je Tone želel. Vpisal se je 1932. Nekaj časa je stanoval v Ljubljani. Zadnja leta se je vozil od doma z vlakom.

Gimnazijo je končal 1942, ko je bil razburkan čas, atentatorjev in komunistične propagande po Ljubljani. Nasprotna stran pa je opazovala in čakala.

Šel je delat na železnico za kramparja. Iz Boštanjkega gradu so prišli ponj Vaški stražarji, da so ga rešili italijanske internacije. Ker je znal dobro italijansko so ga določili za tolmača. Ko so formirali jurišni bataljon so Toneta premestili. Komandant je bil Cerkvenik pozneje pa Viktor Berlot. Bil je vedno v borbah in največ pozimi pri Krvavih Pečeh in okoliških hribih.

Ob 8. septembru 1943 so ga zajeli doma partizani Cankarjeve brigade. Dodelili so ga v 4. minerski vod. Med borbo je ušel, prišel domov in se umaknil v Ljubljano. Tam je stopil v stik s štabom Slovenskega Domo-branstva, s stotnikom Cerkvenikom in majorjem Križem. Svetovali so mu, da naj gre v Škofljico. Od tam so ga poslali na ofi-cirski tečaj v Moste. Po tečaju so ga poslali v Meničanov bataljon, kjer se je udeležil mnogo borb. Na zimo 1944 je bil prestavljen v Šmarje v posadno četo, kjer je prišlo po-velje za informativni tečaj, nato pa je bil dodeljen v Rupnikov udarni bataljon, kjer je ostal do konca, prav tako vedno v borbah.

Zadnji pohod je bil na Dolenjsko v Sotesko, potem nazaj na Cerkni-co, Lož, kamor so že prodirale partizanske enote z juga. Umaknili so se preko Cerknice na Vnanje gorice mimo Smlednika proti Ljubelju.

Doživel je zadnjo borbo v Borovlju in potem Vetrinje, kjer je bil vr-njen 28. maja skozi Področico in Kranj v Škofove zavode.

Kar je doživel tam se ne da popisati.

Ko so jih vozili v Kočevje, je ušel iz vlaka blizu Dobrepolja, kjer se mu je končno posrečilo priti v Italijo. V taborišču je našel dobro in pošteno dekle Micko in se z njo poročil. Iz Italije sta z ostalimi begunci odplula v Argentino. V Lanusu - Slovenski vasi sta si uredila lep, prija-zen dom. Oba pridno delata in sodelujeta v slovenski skupnosti.

K njegovemu visokemu jubileju iskreno čestitamo.

Soborci

Ludvik Perko

Rojen sem bil 26. julija 1921 v Veliki Ilovi gori, občina Grosuplje. To je na vzhodni strani ljubljanske kotline, kjer se začenja dolensko gričev-je, z izvirov zelene Krke.

Šolo sem obiskoval na Kopanju, Račna, pozneje pa sem obiskoval Kmetijsko šolo na Grmu pri Novem mestu, dokler ni prišla vojna, ki je tudi mene pošteno oplazila.

Po italijanski fašisti so me aretirali na domu, kjer so me pošteno pretepli, nato pa so me odgnali na svojo komando, kjer sem ostal pod njihovim nadzorstvom. Pozneje so me izpustili in sem bil nekaj časa vaški stražar v Dobropolju in končno na Turjak. Na Turjaku sem bil takoj ob prihodu v borbi s partizani v gozdičku zadaj marofa, ranjen v levo koleno. Moj soborec poveljnik Škocjanske postojanke pa je bil na mestu mrtev, ker je dobil kroglo v srce.

Bil sem dodeljen ambulanti v gradu, kjer sem pomagal dr. Kožuhu in medicincem z ranjenci, do predaje, ker grad je bil v ognju.

Partizani so nas zvezali na vrvi v zaničevanju in pretepu ter odgnali do Velikih Lašč v silose in skladišča. Drugi dan smo bili sojeni po tkz. "Kangerujevem sodišču." Po končanem teatru so nas spet natrpali v živinske vagone in opeljali proti Kočevju. Tam smo bili zaprti, dokler nas ni rešila domobranska enota.

Ko smo se malo opomogli od slabosti in groznega vzdušja, so nas domobranci odpeljali v Ljubljano, v tehnično šolo.

Po nekaj tednih smo bili zopet na položaju, tokrat v sklopu Rupnikovega bataljona - vod za čuvanje železniške proge Ljubljana - Postojna.

Pozneje sem bil dodeljen ljubljanski policiji, katera je bila delno komunistična.

V policiji sem bil do pomladi 1945, ko so Amerikanci kruto bombardirali našo Ljubljano. Ko sem reševal nesrečne, nedolžne ljudi izpod ruševin, nisem vzdržal več ob grozodejstvu teh brezsrčnežev. Ko sem zvečer končal mojo službo ob 6. uri zvečer, sem odšel v svoje stanovanje, pobral svoje stvari in se odpeljal zgodaj naslednje jutro proti Trstu, z željo, da pridem do Rima, ker bi skušal naše ljudi tam opozoriti na tragedijo v domovini, pa so mi odsvetovali, da je tvegano nadaljevati pot.

Bil sem nato v Trstu in Ajdovščini, dokler ni prišlo povelje znanprej v Italijo.

Potem sem bil skupno z ostalimi begunci v taborišču v Italiji do leta 1947, nakar smo odšli v Nemčijo z ostankom angleške vojske v zloglasni logor "Munster lager," kjer so delali zahrbtni kupčije s Titom glede nas. Ko smo šli skozi pregled in zaslišanje se je javilo za Jugoslavijo samo 12 oseb od celote 22.000. Tako se rekli Angleži komunistom Jugovičem, da gredo lahko z dolgim nosom nazaj.

Po tem dogodku so začeli Angleži nas nabirati za delo v Angliji tako, da sem leta 1948 prišel v to deželo. Takoj smo začeli iskati službe, vsak po svojem poklicu.

Dobil sem zaposlitev pri znani družbi za športno orodje, kjer sem bil zaposlen 15 let.

Zaradi znanja v športu in tej tehniki sem dobil službo pri mestni upravi Londona kot inspektor za šport in telovadbo, kjer sem ostal do svoje upokojitve. V času moje službe v Londonu sem spoznal domačinko iz Walesa, ki je končno postala moja žena Mary.

V zakonu sta se nama rodili dve hčerki: Ann in Elizabeth.

Žal pa je mlajša Elizabeth podlegla za srčno operacijo stara 8 let.

Sedaj živiva v Walesu kjer imava svoj dom, hčerka pa še vedno živi v Broxbourne Herts.

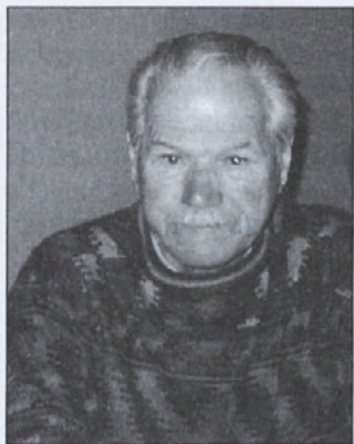
V poletju odhajava z ženo na obisk v Slovenijo in tako poteka življenje naprej z nanehnim hrepenenjem, da bi se skoraj tudi nam uredila vroča želja po stalni vrnitvi v rodni kraj!

Odšli so

Blaž Ranzinger

Redko kdo ga ni poznal vedno uslužnega, prijaznega Blaža iz Bariloch. Odšel je za vedno od nas 22. novembra lani. Hudo je nam in pogrešamo ga. žena Minka nam je poslala kratko obvestilo:

Blaž se je rodil 2. februarja 1922 na Blejski dobravi v družini z devetimi otroki. Kot drugi največji je, že še skoro otrok, moral pomagati doma očetu in svoji starejši sestri.

Mama mu je umrla, ko je bil še majhen, tako je oče sam vodil in vzgajal svojo družino ob pomoči sorodnikov.

Tako skopa je bila mladost brez drage mame in potem še kruti čas vojske.

Nemci so ga mobilizirali in po kratkem vežbanju poslali na rusko fronto. Tam je doživel vso človeško bedo. Mladi fant vržen daleč v tujo zemljo, med dva sovražna svetova. Često se je znašel sam, ko so treskale granate med vpitjem in prošnjami ranjencev, ko je prst škropila na vse strani pomešana s kosi človeških udov.

Če bi Blaž ne imel vere, bi obupal. Bog in Marija sta mu dajala opore, da je pomagal ranjencem, čeprav je bil sam v življenjski nevarnosti.

“Marija pomagaj!” je bil njegov vzdih kadar je vse popustilo in Marija ga je srečno pripeljala nazaj.

Ob koncu vojne je ostal doma in šel k domobrancem v Stražišče pri Kranju, od koder se je umaknil v maju 1945 na Koroško.

Čudežno se je rešil vračanja. Živel je potem v taborišču Spittalu do preselitve v Argentino.

Kmalu je dobil zaposlitev, toda vlekle ga je med gore kot planinca in smučarja. Blaž ni zdržal v velemestnem vrvežu. Odšel je ne jug med jezera in gore. S svojimi prijatelji se je udeleževal raznih vzponov. Veliko je pomagal pri poti “Pod skalco” in ureditvi koče istega imena. Enako izdatna je bila njegova pomoč pri križu na gori Capilla.

Blaž je bi vedno pripravljen na vsako pomoč za slovensko stvar.

Posebno še ob graditvi doma v Barilochah - Slovenski stan.

Leta 1954 se je poročil z Minko Krajnik. V zakonu se jima je rodilo 5 otrok, dva sinova in tri hčerke. Po očetu so vsi podedovali veselje do narave in gora. Sinova sta postala izvrstna smučarja, hčerke pa uspešne in prijazne turistične vodičke.

Tudi vnuki, ki jih je osem gredo po tej poti.

Blaž od vojnih let ni bil nikoli popolnoma zdrav. Bil je prehudona

frontah in posledice niso izostale, a je vedno vdano prenašal z Marijino pomočjo.

Kot dober, zvest mož in skrben oče, nam bo ostal v lepem trajnem spominu. Bog naj mu bo dober plačnik za vsa njegova dela!

Žena Minka

France Kralj

Dne 24. novembra 2001 se je v Podgorju na Koroškem za vedno poslovil od nas domobranec France Kralj.

Rojen je bil leta 1914 na Dobravi, župnija Škocjan na Dolenjskem.

Ko je leta 1945 prišel na Koroško je imel srečo, da ni bil vrnjen v partizanska mučenja. Nekaj časa je potem živel v taborišču Spittal nakar se je preselil v Rož na južnem Koroškem. Zaposlil se je deloma pri kmetu, deloma pri gozdni upravi.

Pri Afernikovih v Srajah je odkril nevesto v Micki Dobernigg in se z njo poročil.

France je ženo za več let preživel, sedaj pa skupaj počivata na pokopališču v Št. Jakobu.

Pokojni France ni bil le odločen in korajžen domobranec in zaveden Slovenec, temveč tudi velik dobrotnik. Njegove roke so delile visoke vsote šilingov v dobrodelne in cerkvene namene po svetu in v domovini. To mu je narekovalo njegovo globoko verno srce.

Naj mu bo dobi Bog bogat plačnik. Slava mu!

Rev. Ciril Turk

Ob zaključku Revije nam sporoča Ivo John Bergant, da je umrl **Frank Sterle - Stevens Str, White Rock, USA.**

Prav tako nam sporoča Filip Oreh, da je umrl **France Gorenšek** - pesnik naše domobranske pesmi "Mi slovenski smo vojaki"

Vsem domačim naše doživeto sožalje.

Naj počivata v miru.

Poročilo sledi v prihodnji številki.

Tiskovni sklad

Hochesen Marija	\$ 30.-
Ziernfeld Henry	\$ 115.-
Kastelic Jože (38)	\$ 100.-
Klemenčič Stane (Trenton)	\$ 500.-
Starič Lojze	\$ 30.-
Meglič Ignac	\$ 20.-
Petrovšek Vinko	\$ 20.-
Rabzel Francka	\$ 20.-
Dejak Ignac	\$ 25.-
Zakrajšek Martin	\$ 20.-
Tomšič Franc	\$ 20.-
Gorjup Anton v spomin p. domobrancev iz 16. čete	\$ 20.-
Genorio Karl	\$ 15.-
Meden Jože	\$ 10.-
Šubelj Stane	\$ 10.-
Rebernak Mari	\$ 10.-
Jaklič Jože	\$ 10.-
Ferkulj Edi	\$ 10.-
Strojin Ana v spomin na pokojnega moža	\$ 10.-
Kokelj Anica	\$ 10.-
Planinšek Jakob (Buffalo)	\$ 10.-
Kozina Franc	\$ 5.-
Gimpelj Matija	\$ 5.-
Perko Ludvik	\$ 5.-
Pavlovčič Ivan	\$ 20.-
Ivanišević (Majcen)	\$ 20.-
Kastelic Tone Bariloche	\$ 20.-
Jazbec Janko	\$ 20.-
Vrbinc Julij	\$ 5.-
Frank A. Lukež, MD	\$ 50.-
Mimi Martinčič	\$ 40.-
Omahen Polde	\$ 20.-
V spomin na družino Omahen Kalar Olga, v spomin na moža Ludvika	\$ 20.-

John Hainrihar v spomin Franjo Mejač, v spomin na Domobrance 22. čete	\$ 20.-
n pok. Jožeta Bojc	\$ 20.-
Krmavnar Cirila	\$ 10.-
Koritnik Dragica	\$ 10.-
Kunovar Irena	\$ 10.-

Rožmanov dom

Klemenčič Stane	\$ 1000.-
Sebanc Feliks	\$ 100.-
Ziernfeld Henry	\$ 100.-
Kadunc Marička	\$ 50.-
Kraljič Franc	\$ 25.-
Dejak Lojze	\$ 25.-
Resnik Rudi	\$ 25.-
Meden Jože	\$ 15.-
Petrič Fani	\$ 15.-
Šuligoj Danica	\$ 5.-
Frank A. Lukež MD	\$ 200.-

Domobranski spominski Križ v Midlandu

Hutchesen Marija	\$ 100.-
Marija Glivar v spomin na pok. brate Jožeta in Franka Mišmaš	\$ 100.-
Ferkul Mija	\$ 40.-
Dr. Kuk Avguštin	\$ 25.-
Kus Rudi	\$ 20.-
Lavriša Marija	\$ 20.-
Platnar Lojz	\$ 15.-
Koželj Jože	\$ 10.-
Purkat Jožica	\$ 15.-
Društvo TABOR Toronto	\$ 1338.-

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog povrni vsem v sreči, uspehu in zdravju!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last in vestnik Tabora DSPB

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora

Tabor izdaja konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila

Tabor je last ZVEZE DSPB

• • •

TABOR is the voice

of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano de la Confederación de los

Anticomunistas Eslovenos Unidos.

Director: Ing. Antonio Matičič

• • •

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev

• • •

***Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:***

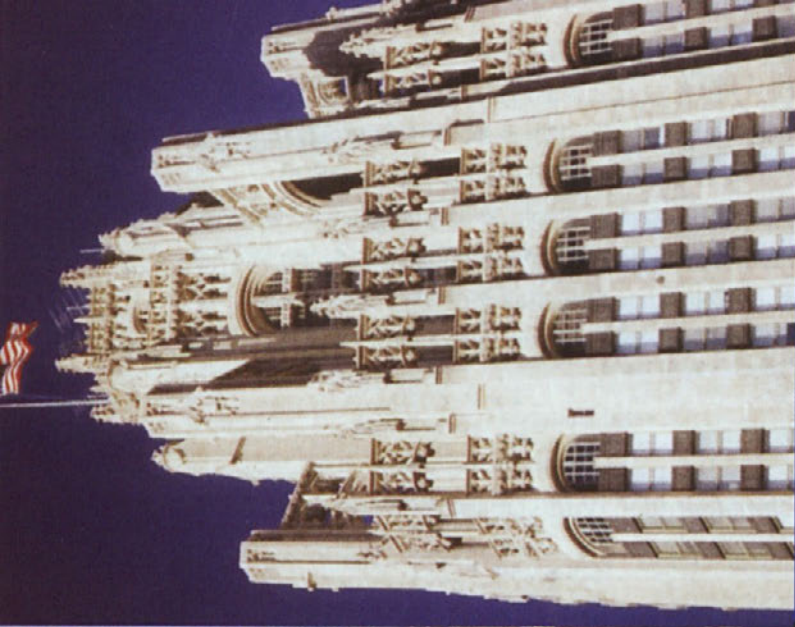
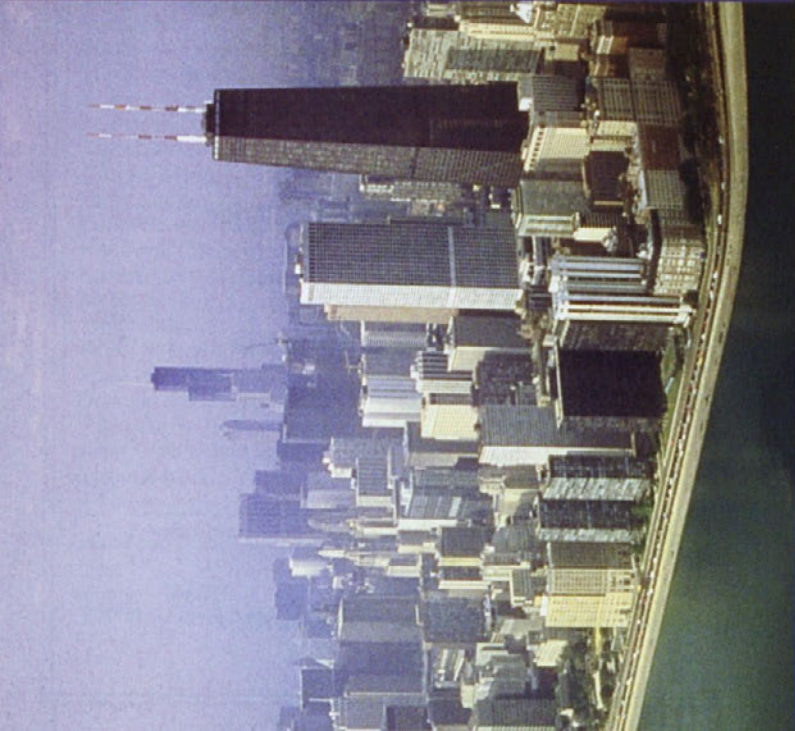
Ivan Korošec,

Štula 23

1210 Ljubljana Šentvid

Slovenija

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

**"Kjer rod je moj,
kjer sin je tvoji,
tam si, Slovenija!"**

(M. Kremžar)

**Chicago
U. S. A.**